

РОДОВО ИМЕННИЕ

НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК

Излиза всеки понеделник

ДА НАПРАВИМ БЪЛГАРИЯ РАЙСКА ГРАДИНА

Родово имене - къща с двор с площ от 10 декара, частна собственост на семейството и рода. Върху него се изгражда самоподдържаща се екосистема (гора, езеро, зеленчукова и плодна градина, поляна), включваща домашните и горските животни по такъв начин, че срещу минимално вложени усилия от стопаните тя им осигурява чиста, прясна храна, жива вода и пълен с етери въздух. Носи им радост и здраве, запазва любовта в семействата и води до независимост отменящите се социални и политически системи за поколения напред. Възпитанието на децата в тази среда развива максимално заложите и дарованията им, за да израстнат мислещи и способни на щастие човеци. С всяка изминала година Родовото имене увеличава своята парична стойност, ставайки безценно за децата и внуците.

Година V, брой 13 (178) 23 - 29 март 2009 г.

цена 0.50 ст.

„Ще гоиде на света най-старото учение.“ (Ванга)
Ти прави каквото трябва, пък да става каквото ще.“ (Николай Хайтов)

„Ще се изменим, ако искаме да се изменим. Ако не искаме, никоя сила не е в състояние да ни измени. То не е механичен, а абсолютно свободен процес.“ (Петър Дънов)

За печалбата и загубата според Левски

Размисли на Проф. Андрей ПАНТЕВ

Ако вникнем в същността на личностното величие на Левски, ще усетим, че той е твърде значим, за да бъде мехлем за текущи комплекси. Различен ли е Левски за другите, както е така еднакъв за всички нас? Ние автоматично приемаме неговото магическо излъчване, често, без да се замисляме докъде се простира то. И дали изобщо е възможно да има съвременно значение. Всичко казано от него възприемаме метафорично като библиейско сказание. Той вгради особена стойност в "губенето" и "печеленето" в човешкия живот. Съдържание, малко връзващо се с императивите на пазарната психология. В него липсват предизборната кампания, стопанска предприемчивост, административни инициативи и чужбински проекти. Неговото властно влияние в нашето съзнание е мотивирано и от една особена причина. Тя е разположена в тягостните контрасти в следосвобожденска България. Настъпваше времето на възнаграждавания патриотизъм. Често пъти непропорционално по степени на заслуги. Всякакви пропасти разделяха бившите борци. Едните поборници ставаха министри, кметове и управители, другите пишеха почитателни писма за някаква малка пенсия. Едни търсеха отплата за служба на Отечеството, други с гордо мълчание се правеха, че не забелязват какво става с идеалите на отечествената свобода.

Продължава на стр. 9

Петър Димков спасява къщата на Апостола

Яков ЯНАКИЕВ

През 1933 г. Петър Димков вече е много известен в България. Не като герой от Балканската, Междусъюзническата и Първата световна война, където получава осем рани и оживява като по чудо. Не и като пламенен родолюбец и човек на действието,

за когото след време ще пишат: "Всякъде, където е стъпил неговият крак, винаги е намирал условия и мотиви да осъществи някоя полезна идея". За тия му подвизи ще научаваме след много години, малко по малко и най-често не от него, а от други свидетели.

Продължава на стр. 8

БЯГАЙТЕ, ЗМИИ И ГУЩЕРИ, БЛАГОВЕЦ ЩЕ ВИ ЗАСТИГНЕ

Дора АЛЕКСАНДРОВА

25 март – Благовещение, или Благовец, е денят, в който според Светото писание Архангел Гавраил донесъл на Дева Мария благата вест, че тя ще роди Спасителя на човечеството, сина Божий Исус Христос. По мястото си в календара Благовец стои най-близо до пролетното равноденствие и българите го свързват с пролетта. Народно-то поверие гласи, че на този ден долита кукувицата, за да извести, че зимата си е отишла и настъпва лятото. Мечката се събужда от зимния си сън, змиите и гущерите излизат от леговищата си, невидимите самодиви се завръщат във владенията си.

Продължава на стр. 7

ВАЖНО

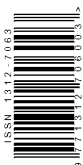
УВАЖАЕМИ ЧИТАТЕЛИ!
Търсите ли в. "Родово имене"?

Изисквайте го от разпространителите. Ако те ви пращат на други павилиони, сергии, книжарници или се оплакват, че са имали малко бройки, ИДЕТЕ В НАЙ-БЛИЗКАТА ПОЩА.

Каталожен № 618

настоявайте и се абонирайте. НЕ СЕ ОТКАЗВАЙТЕ!
ИМА И РЕДАКЦИОНЕН АБОНАМЕНТ на телефони 02 962 16 85 или 02 962 16 86. Не прекъсвайте четенето на любимия вестник "Родово имене"! И той ви търси!

618

В каталога на РП нашият номер е

„У всички земни хора възможностите да творят са равни, но те от тях различно се възползват.“

Владимир Мегре, „Сътворение“

– Анастасия, ти толкова значение придаваш на тази книга, че на мен вече ми се иска да започна да я пиша за своите потомци. Интуитивно чувствам, че в идеята ти за книгата има нещо грандиозно и необикновено. И какво название само: „Родова книга“, „Книга родова“, „Най-свещената книга на семейството“! Но на какво може да се напише тя? На обикновена хартия ще се изпомачка бързо, ще изтлее. И подвързиите на тетрадките и албумите все примитивно изглеждат. А щом тази книга ще е предназначена за потомците, и както ти казваш, ще има толкова голямо значение, то и хартията, и подвързията трябва да съответстват. Как мислиш, какви да са?

– Ами такива например – и тя ми показва с поглед книгата, която лежеше на моята маса. Проследих погледа ѝ и след миг държах в ръце необикновено...

Преди известно време Сергей от Новосибирск ми беше изпратил книжката „Анастасия“. Обикновената издателска подвързия беше отстранена и страниците бяха вкарани в друга... искам да кажа подвързия, но това, в което бяха поставени страниците, не биваше вече да се нарича така. Сибирският майстор беше сътворил необикновено произведение на изкуството. Обложката беше направена от ценни дървесни породи. По края – бук, отвътре – кедър. Всички детайли бяха украсени с изкусна резба: с орнаменти, текст и изображения. Всичко това е трудно да бъде назовано с обикновената дума „обложка“. Навярно по-точно название ще бъде обков. Горната и задната част се съединяват чрез гръб, а отпред страниците се затварят с малка ключалчица. Всички детайли бяха много точно паснати един към друг. В затворено положение хартиените страници идеално точно се притискаха от горната и долна част на обкова, без да разрешават на хартията да се нагърчва при повишаване или понижаване на влажността. Те не се деформираха дори при течение, както много други книги. Мнозина, които бяха видели това произведение, дълго го държаха в ръце, разглеждаха го и му се възхищаваха.

Като проследих погледа на Анастасия, аз взех книгата в дървения обков, усетих топлината ѝ и разбрах. Разбрах, може би благодарение на това необикновено произведение, необикновената значимост на Родовата книга, за която говореше Анастасия.

Тя седеше скромно на стола до мен, смирено положила ръце на коленете си. Но у мен възникна усещането, че е по-мъдра от всички жреци, извеждащи своите династии от дълбока древност, по-мъдра от всички съвременни аналитици. В своята мъдрост и чистота на помислите, тя е способна да победи всички негативни проявления в човешкото общество. Откъде са тези нейни способности? Какво училище, каква система на възпитание е способна да надари човека с подобно нещо?

Какъв нестандартен и невероятен ход може да измисли с тази Родова книга! Без да се усетя започнах да разсъждавам и...съдете сами

Историята на човечеството, разказана от Анастасия РОДОВАТА КНИГА

какво е измислила тя.

Никой не би могъл да противостои на потока от всевъзможни внушения, стоварващи се ежеминутно върху хората от различни страни, и на първо място върху нашите деца.

Внушения! Непрекъснато по телевизията вървят военни филми, сякаш така, за развлечение на публиката, а всъщност показват колко прекрасно може да се осигури собственото благосъстояние чрез насилие.

Внушения! Колко е хубаво да си знаменитата певица, да блестиш в море от светлини и аплодисменти, да ходиш по приеми и да се возиш във великолепни автомобили – Внушения! Иначе би трябвало да се покажат и другите, значително по-дълги като времетраене моменти от живота на тези хора. Ежедневен тежък труд, непрекъснати интриги на шоуконкурентите, непрекъснатите всевъзможни нападки на завистници и на хора от т.н. свободна преса, желязци да спечелят за сметка на известна личност.

Чудовищно внушение е агресивната хитра реклама, готова да рекламира всичко, което ѝ е угодно, само и само да се плащат пари.

Внушения! Непрекъснати новини за всякакви международни благотворителни фондове и чудо-политици – и ето, създава се впечатление

„Сега ще видиш. Но гледай с чувствата. Само чрез чувствата ще можеш да познаеш същността на сътворението на Божията мечта.“

Владимир Мегре, „Сътворение“

у хората, че само благодарение на тях в дома им може да е топло, сито и уютно. И когато изстиват в някоя къща радиаторите, хората дори не се опитват да се замислят как да променят живота си,

**да станат независими
от централното
отопление,
водоснабдяването,
електроснабдяването.**

Хората като безумни излизат по улиците с лозунги „Дайте!“. Внушения за собствената безпомощност!

Внушения! Се лъжливи постулати и на възрастните, и на децата.

Децата! За какво възпитание на децата може изобщо да се говори, ако всички ние, родителите, стоим встрани от това възпитание? Ние позволяваме някому в някакви учреждения да изражда децата ни. После пак ние позволяваме някому да ги обучава в детската градина, в училището. Ние позволяваме да се показват пред тях по разни сергии порно литература, откровена или скрита.

Ние позволяваме някому да препоръчва на децата ни книгите и учебниците. Ние позволяваме някому да формира за тях телевизионни програми. Кому?

**Кому е изгодно да държи
цялото възпитание на
децата ни в свои ръце?**

Може би не е важно кому го позволяваме. Може би е важно това, че чувстваме своята пълна безпомощност и нищожност. Усещаме невъзможност да спрем тази вакханалия. Но това не е истина! Всеки родител може да го направи! Ако поиска. Ако се замисли. Родова книга! Добре измислено! Край на вакханалията, на меркантилните внушения. Нека тази вакханалия още малко се поупражнява и демонстрира. Но скоро ще се вземе в ръце човекът. Родова книга, а там е писано с ръката на дядо, баба, майка и баща – какво е предназначението на човека. Ние, днешните родители, непременно ще успеем да разберем какво е то. Непременно! Ние сме опитни, вече сме видели много, чували сме, изпитали сме върху себе си. Само ни трябва за малко да поспрем, да се отвърнем от потока на внушенията и сами, със своите глави, да помислим. Задължително е необходимо всеки родител да помисли. Сам! Само сам.

Безполезно е да се търсят отговори на въпроси за смисъла на живота в мъдри книги от минали столетия. Колкото и да са възхвалявани и препоръчвани такива книги. Безполезно е да се търсят отговори и в трудовете на мъдреците, спечелили признание в продължение на хилядолетия.

Те – мъдреците, са били велики проповедници и месици. Те са се опитвали да проповядват и да пишат свои трудове към бъдещите поколения. Но нито един! Нито един от тези велики трудове ние няма да видим никога. Те са майсторски унищожени. Това може лесно да се разбере, ако само спрем и се замислим.

**Владимир МЕГРЕ
„РОДОВАТА КНИГА“
Превод М. Дончева**

„ДА ОБИЧАШ - ТОВА Е ДА ДЕЙСТВАШ.“

Виктор Юго

„На теб и на моята мечта хората ще помогнат със своите малки, почти неуправляеми лъчи. Но те ще бъдат много и вие заедно ще вълпите мечтата в материалната реалност. Ще пренесете себе си и другите през отрязъка време на тъмните сили.“

Владимир Мезре, „Анастасия“ II книга,

ГЕНЕРИРАНЕ НА ТАЛАНТИ

АНТИЦИПАЦИЯ В ОБУЧЕНИЕТО

ИЗПРЕВАРВАЦО ОБУЧЕНИЕ

Д-р Тимен ТИМЕВ

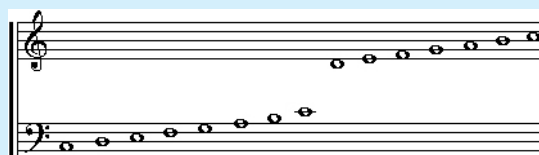
В генерална перспектива системата разделя обучението на два периода: първият период е сляпо-логически и хипнотично-естетичен, и обхваща възрастта от 0 до 14 години; вторият период на етическо отрезвяване от нарцисизма на способностите започва след 14 години. Така вторично, след като в най-ранно детство до 7 години са внесени и усвоени на досъзнателно ниво като първи възприятия най-общите принципи и формодвижения на знанието, след 7-годишна възраст индивидът в последователност започва да експлицира като стадии на жизнен път това, което в най-ранно детство той е получил едновременно като чисти структури.

Като верификация ще цитираме пример за дете с ранно развити логически и художествени способности и с подчертано изразена склонност към създаване на модели още от 3-годишна възраст. При Л.Д. бяха приложени част от дискретностимулиращата и медитативна методика от 10 ден след раждането. За анализаторен дразнител - дискретно стимулиране, се прилагаше - от 1 до 5 секунди няколко пъти на ден - трептяща светлина, запалване и веднага изгасяване на лампата; запалване на бенгалски огън и веднага изхвърляне, и т.н., плюс темпериран звук - няколко удара по клавишите на пиано, пауза..., тонове и т.н. На дискретен и непрекъснат фон бяха медитирани геометрични фигури, взаимоподреждания на числа, аритметични действия

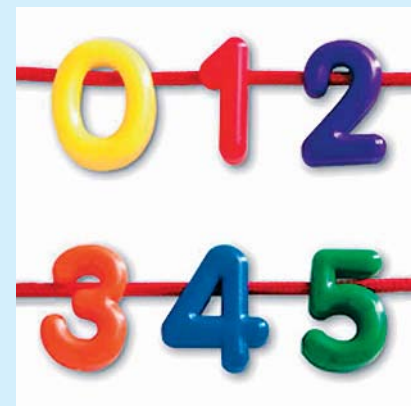
и логически операции с предмети; първите му слухови възприятия бяха музикални с постепенно интервално, акордово и полифонично усложняване; проведена бе техника на „транслирането“ на

ше, рисуваше и изсвирваше като затворена тонова поредица. Постижения: Познава основните логически операции, някои от които открива сам - „Л.Д. и Не-Л.Д.“, „Хаос и антихаос“; тригодишен достига до заключението, че „Анти-Хаос е Ред, а Анти-Ред е Хаос“; предпочита винаги играта със знаци пред играта с предмети; ако му се дадат основните понятия и закономерности

на някакъв род знание, сам извежда останалите и измисля нови закономерности; открива своеобразна форма на парадокса на Ръсел и парадокса на автототацията - „Всичко, което говорите, е глупост“, и на въпроса „А самата глупост глупост ли е?“ отговаря „Самата глупост трябва да бъде глупост и не

трябва да бъде глупост“; автототацията интерпретира така „Времето не може да бъде във времето“, „Животът не е вътре в живота“. Това, което най-вече поразява, е способността му да открива моментално формата на модела и да я прилага веднага към други реални; любимите му игри са да класифицира, сериира, подрежда и обобщава; при задаване на

к л а с
о т

игри. Чете с огромна скорост; след като навърши 4 години предпочита да чете наум, а не на глас, за да може да чете по-бързо; паметта му, както схватливостта му са забележителни и поразяват околните; в състояние е всяка дума и израз, без да го гледа написан, да го изговаря с обратно подреждане на буквите и т.н.

Вместо заключение ще напомним, че преди да искаме от някой индивид да прояви доброта или духовност, трябва да проверим дали обществото се е постарало предварително да внесе в него способности: Защото всяка агресия, като неувереност в себе си, или като компенсация на малоценност, е неконфигурирана чрез знак в творчество енергия. Затова борбата за мир трябва да се води и посредством борба за таланти.

една и съща форма във всички специфични анализатори - формата „кръг“ се съзряваше, опипва-

я в - л е - ния или предмети и з чер п ва посредством комбинации и вариации всички въз-

Човек съм. Тайната на сътворението в мен е скрита. И смисълът му. И целта. Аз нося запечатани във себе си стремежите на поколенията и моят път е тържеството на Духа. Човек съм.

На творението е надеждата във мене и нося творческия благослов. Диханието живо съм, което свързва световите, и ще пребъда във Безсмъртната Любов!

Екатерина Пейчева, 3.01.1988 г.

За състоянието на планетата и какво можем да направим Свободата на сърцето

„Боиш ли се от Мрака, превърни се в Слънце. Ако ли не – изчакай утрото.“

Африканска поговорка

Ако осъзнаем кои сме ние всъщност и природата на нашата истинска сила – да контролираме съдбата си и да направляваме посоката на живота си, тогава ще стане невъзможно шепа хора да контролират човечеството. Ето защо през последните няколко хиляди години се е поставяло такова ударение върху ограниченията в религиите и върху други затвори за съзнанието, които да ни разделят и да ни държат настрана от освобождаващото познание. Стигаме до още една на пръв поглед противостояща комбинация – религията и традиционната наука. Научната мисъл: „Този свят е всичко, което съществува, ние произлизаме от забвенията“ не би могла да бъде изречена от човек, който уважава себе си и се смята за разумно

човешко същество. Невероятно е, че за такова твърдение се получават титли и големи заплати. Изглежда, че религията и науката с и противостоят. Едната казва: „Трябва да правите каквото казва Бог!“. Другата твърди: „Няма ни какъв Бог. Вие сте просто една космическа случайност.“ Но техните постановки всъщност имат много общи неща:

и религията, и науката твърдят, че това, с което можем да осъществяваме контрол върху живота си, не е вътре в нас, а е някъде отвън!

Според традиционната наука „Всичко виждано“ не би могло да бъде изречено от човек, който уважава себе си и се смята за разумно

контролира от това дали служите и правите, както казва Бог.“ Дава ни се да избираме: или да сме контролирани от Бог, или да сме една космическа случайност. Ясно.

Това, което не ни се дава от видим отрано като избор, освен ако нямаме просветени родители, е, че ние не сме физическото тяло, не сме същества, живеещи във физическия свят,

ние сме всичко, което съществува.

Все повече науката с отворено съзнание започва да потвърждава това, което мистици и други хора твърдят от хилядолетия: че

всичко съществуващо в цялото Сътворение, в това и в другите измерения, е една и съща Енергия в различни състояния. И вибрационното ѝ състояние определя като какво ще се изяви тази енергия.

Следователно ние не сме физическото тяло; то е нашият генетичен костюм, самоходещ механизъм, чрез който преживяваме този свят.

Ние сме едно многоизмерно Съзнание, което вдъхва живот на човешкото физическо тяло.

От много метафизични източници става

ясно, че нашата планета трябва да еволюира през редица духовни еволюционни модели, които ще трябва да преобразят тъмнината в светлина. Само чрез разбирането на светлината и тъмнината, когато накрая това бъде постигнато, невероятната светлина ще заблести на Земята. Това става сега на нашата планета. Войните, които са се водили из цялата галактика, също започват

Свърхазът на човека прилича на плазмена топка, чиито хиляди разклонения завършват с инкарнации (и на мъже, и на жени), живеещи едновременно в различни епохи и времеви честоти

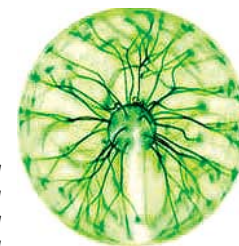

да се променят и това е част от пророчествата за галактиката, дадени от началото на живота. Точно както Земята се възражда, така и за тази особена галактика е било казано, че в нея ще бъде могъща тъмнина, която почти ще завладее всичко, но после светлината ще започне да блести в тъмнината, ще я освети и накрая ще причини края ѝ. Това е балансът на свободната воля, за която всички ние учим.

За да стигнем до Баланса

обаче, първо трябва да изминем периода на Тъмнина

Казвам именно „да изминем“, а не „да изчакаме да отминем“. Защото истината е, че битката на финално ниво е спечелена, но в триизмерната илюзия всичко се материализира

телния изход, очакване на събитията и катаклизмите. Очакване някой да оправи нещата. Очакване времето да се оправи, очакване на поредния гуру, очакване на поредната илюзорна балонна история. Очакване някой да свърши работата. Очакване на 2012 г. Но през цялото това време на „чакане“, в съзнанието на човека се настаняват ленивостта, инерцията, овчедушието, апатията и отчаянието и най-вече най-страшният враг – обезна-

деждаването. Тези, които само се носят с потока (без да правят нищо друго), спомагат за планетарното заробване! Бъдете нащрек! Програмите на обездвижване са най-мощните. Но даже и те няма да проработят, ако направим навреме необходимото! Запомнете!

Програмирането цели едно – да накара хората да не правят онова, което иска сърцето им – бягството от Затвора. Сърцето не иска да търпи каквото и да е затвор. Наистина душата се въплъщава в тялото като в затвор, но после тя търси начин да се отскубне и всяко едно нейно обездвижване е работа срещу нея и нейната мисия.

Мисията на човека не е в това да търпи оковите на Затвора, а да излезе навън и да свърши някаква работа.

Ако някой ви казва: „изчакайте да дойде този и този период, за да ви тръгнат работите“, не вярвайте – работите ви ще потръгнат само когато направите крачка със силата на вашата Воля. И когато кажете на глас: „Стига толкова по стария начин! Искам да поема по Новия Път!“ – тогава ще се роди новото Съзнание.

много по-бавно. И нашата задача е именно ние

да съворим своя Рай.

Защото, ако не го направим ние, няма да ни го направи никой друг. Едни от най-високите групови и еднотипни програми на злото са програмите за обездвижване на хората – чакане нещо да се случи – да дойде някой отвън, да дойде дадена дата, да изтече определена карма и т.н. Очакване на Месията, очакване на спаси-

ОКОВАНА СВОБОДА
ТЕХНОЛОГИЯ
НА ГЛОБАЛНИЯ КОНТРОЛ

От автора на
„Световната конспирация
срещу здравето“

Д-р Атанас Гълъбов

Чиста и свята република се прави от чисти и свети хора.

В единението на светлите мисли и стремежи е силата на българите и на човечеството.

БРЪНКА В ЕРАТА НА ВОДОЛЕЯ

Николай
КАФТАНДЖИЕВ

КИНОТВОРБАТА

Преди много години служебно се занимавах с киноизкуство в Българската национална филмотека. Прописах и като киножурналист, но усетих, че нямам право да пиша за нещо, което не познавам и започнах да правя филмови предавания в телевизията и да пиша сценарии за документални филми. Така влязох в занаята. Занимавах се сериозно и с историята на киноизкуството. Отбелязвам този факт, защото не бих желал читателите на в. "Родово именование" да смятат, че суперлативите, които ще кажа за филма, са само изблик на чувства без професионална основа.

Съгласно кинотеорията, а това е и европейската практика, основна фигура във филма е режисьорът. В американската практика, макар да не се пренебрегва ролята на режисьора, първенстващата роля играе продуцентът (в него са парите и той преценява дали те ще му донесат от даден филм печалба или поне ще му бъдат възвръщани).

Документалният филм "РОДОВИТЕ ИМЕННИЯ – ЛЮБОВ И МЕЧТИ", чиято премиера се състоя на 4 март в София и на 5 март в Кюстендил, обаче бе създаден извън европейския и американския начин на правене на филми.

На какво се основава това ми твърдение?

Основна роля за създаването на филма има продуцентът Атанас Панчев, но не като американските продуценти, макар че той го финансира, а като сътълб, като идеолог на движението „Анастасия“ в България, като родолюбец, който осъществява връзката Анастасия - Петър Дънов.

Сценарист и оператор на филма е Тодор Ялъмов. Текстът му като сценарист е проникновен, вълнуващ, а операторското му майсторство е на голяма висота.

Режисьорът на филма Марий Славчев не е участвал в заснемането на филма, по-късно получава заснетия материал, което много е затруднило неговата работа. И още една подробност – основен момент при създаването на една кинотворба е монтажът. Славчев, доколкото ми е известно, не е разполагал с монтажистка, така че е трябвало да се нагърби и с тази задача. Явно, че е освен талантлив, но и с много добра професионална подготовка, защото неговата режисура и монтаж са също на необходимата висота.

ГЕРОИТЕ

Филмът е посветен на родовите именения като път за построяване на едно ново общество, свързано с природата и с меч-

тите на човечеството за свобода и творчество. Затова те са неговите колективни герои в Русия, където са вече една внушителна обществена реалност. Показано е първото, още проходящо такава селище и в България, в полите на Странджа.

Идеята за построяването на един нов природосъобразен и свободен хармоничен свят е на Анастасия, а Владимир Мегре, като писател-мислител, представя нейната концепция в серията книги "Звънящите кедри". Доколкото ми е известно, само малцина са виждали Анастасия, но Владимир Мегре, въпреки усилената си писателска дейност, от време на време се явява сред обществеността. Във филма го виждаме да говори на последната си международна среща в Анталия (Турция).

Личността, която организационно движи движението „Анастасия“ в Русия и осъществява контактите с другите страни, е акад. Виктор Медиков. Той също е герой на филма.

Добре отражена е и дейността на колектива на в. "Родово именование", изявиете ни в България и в чужбина.

БРЪНКА В ЕРАТА НА ВОДОЛЕЯ

Дотук се опитам да представя филма като творба на киноизкуство и от гледна точка на неговото съдържание. Да, това трябва да се знае, но основното си остава неговото въздействие.

Имах щастието да бъда на неговата премиера в София и какво почувствах, какви мисли породих в мене?

Днес човечеството под въздействието на господстващите в него сили буквално галопира към своето самоунищожение по две линии. Все по-изострящият се сляп фанатизъм може да го унищожи. А ако това бъде избегнато, то той няма да може да се разминее с екологическата си катастрофа. Това е, уви, господстващото виждане днес.

Има обаче и друго виждане и то е формулирано от велики духовни учители, сред които е и Петър Дънов. Според това виждане човечеството навлиза не само в новото хилядолетие на своята история, но и в нова фаза на своето развитие. Без да влизам в подробности (те са добре познати на редовните читатели на в. "Родово именование"), човечеството навлиза в ЕРАТА НА ЛЮБОВТА.

Според Дънов преходът към Ерата на Водолея ще започне първо в славянството. Началото ще бъде поставено в България и ще бъде продължено в Русия, след това в другите славянски страни. В XX век Дънов създаде своето учение за Бялото братство в България като теоретична основа за новото духовно развитие на човечеството, създаде и Паневритмията като прекрасен метод за духовно усъвършенстване. А сега, в началото на милениума, се появя Учението на Анастасия за творческата сила на мисълта и родовите именения като начална стъпка за едно ново обществено развитие.

Когато гледах филма в притихналата зала, който беше завладял всички, виждах осъществени първите кълнове на едно ново общество в една от страните-континенти на днешния свят – Русия. Виждах и първите стъпки на тези кълнове и в моето отечество. От филма прозвуча, че родови именения се появяват и в други кътове на света. Човечеството вече е тръгнало по пътя на своето обновление – за това убедително, с факти и емоционално, свидетелстваше филмът.

Гледах филма и вече го виждах в своето въображение как шества не само в китното ни отечество (приятелите ни са навсякъде в него, в градове и села), но и по света; по наша линия, но и по линия на руското движение „Анастасия“; освен в българска, също в руска и английска версия, и се питах, дали неговата западноевропейска премиера няма да бъде още тази година отново в Париж, където миналата година представихме документалния филм на Никола Гигов "Мистериите на Орфей".

Всеки ден да се сбъдва поне по една мечта

След премиерата в София на филма „Родовите именения – любов и мечти“, го очаквахме с нетърпение и в Кюстендил. Радвахме се, че обиколката на филма ще започне от нашия град. С нетърпение очаквах и новата си среща с екипа, мои отдавнашни приятели, отдали се на любовта към природата и хората.

За четвърта година любезен домакин бе читалище „Братство“ и неговият председател Иван Андонов. Човек с голямо сърце, ненаситно за красотата и любов. Благодаря Ви, г-н Андонов!

Целият следобед беше наситен със срещи: направи се запис за местната кабелна телевизия – предаването на г-н Поромански „Хей, славяни“, срещи с журналисти, с началника на отдел „Култура“, и още незабравими моменти...

Времето сякаш изтече мигновено и когато часовникът показа 17 часа, залата започна да се изпълва (70 места) – това е една моя мечта: повече кюстендилци да се докоснат до съкровището на Родовото именование. Имаше и правостоящи... Всички с нетърпение очакваха да се потопят в новото предизвикателство. Сред зрителите имаше запознати с идеята и такива, на които предстоеше да се докоснат за първи път до нейното възшебство и великолепие.

Вечерта започна с поздрав към гости и зрители: моите нови приятели от танцовата формация към сдружение „Партньори“ изпълниха с много настроение и любов няколко танца от различни фолклорни области. Народните ритми заредиха въздуха с настроение и традицията на рода се събуди, така, както настъпващата пролет. Благодаря ви, приятели! Всички в залата с бурни аплодисменти ви благодариха!

Затаихме дъх... стартира филмът, грейнаха лицата на моите дългогодишни приятели, с които разпространяваме идеите на Анастасия – най-после виждахме това, за което само бяхме си представяли. Всеки следващ кадър повдигахме емоционалното ни ниво все по-нагоре като току-що изригнал фонтан. Много усмивки и хиляди мечти се понесоха във въздуха. Възхищавахме се на героите и мечтаехме с пълна сила. Най-прекрасно беше, когато видяхме нашите смели мечтатели от първото българско родово селище „Васил Левски“ край село Елхово. Поздравяваме ви, скъпи приятели, за смелостта, вдъхновението и любовта, с които изграждате своите родови именения! Ние мислено сме с вас и желаем все повече хора да осъзнаят вътрешната си потребност да живеят в хармония с природата.

Филмът свърши... започна дискусиата. С много въпроси бяха обисипани Наско и Тодор. Търпеливо и с голяма любов те отговориха на всички. Интерес имаше към вестника „Родово именование“ и към новите книги на издателството.

Каква прекрасна и незабравима вечер... само да бяхте там!

Всички, които искат да си закупят DVD-филма "Родово именование - любов и мечти" да се обадят на редакционните телефони.

С уважение:
инж. Антоанета РОПЕВА
Кюстендил

„Светът е пълен с неверни мисли и безсмислени суеверия, и никои човек, облаган от тях, не може да напредне. Затова ти не трябва да поддържаш, че известна мисъл е истинна, само защото мнозина я смятат за истинна, нито защото е минавала за такава през вековете, нито защото е била написана в някоя от книгите, които

хората смятат за свещени; ти трябва да се обърнеш към своя собствен разум и сам да прецениш дали тя е разумна.“

ДЖИДУ КРИШНАМУРТИ

Дора АЛЕКСАНДРОВА

Той е Назар – на турски името означава малко синьо мънисто, подобно на оченце в центъра на Космоса, което гледа към хората и им носи късмет и божествена закрила. Но по нашите европейски ширини този символ означава “Всевиждащото око на Вселенския събор”. В древен Египет е като “Око на бог Хорус”, а за масоните той е таен знак, който може да се види и на банкнотите от един долар.

Тя е Нино, родена е в Грузия, в семейството на Русудан Насарая, пианистка в Операта на Тбилиси, и на Бежан Гамгонеишвили, трень-

ДУЕТЪТ НАЗАР И НИНО ПЕЕ ЗА ПРИКАЗНИ ГЕРОИ И РОМАНТИЧНИ СЪДБИ

ор на футболния отбор “Динамо” Тбилиси. Нино е по-малката дъщеря в семейството. От дете показва артистични и певчески способности. Играе в оперни представления, сцената я привлича и приканва да показва таланта си. Явява се на конкурс и го спечелва. Избрана е сред 10-те най-надарени деца на Грузия и започва да се занимава с школувано пеене от сутрин до вечер. Гласът ѝ става дълбок, топъл и нежен, почти мистичен, носещ натюрела на древното грузинско музикално творчество. Нино се развива успешно. Преподаватели са ѝ най-отбрани грузински вокални педагози, които по-късно в “Десетилетката за надарени деца” на Тбилиси подготвят бъдещата ѝ кариера на световна оперна певица. Освен това е изключително красиво и ми-

ловидно създание, с бисерно бели зъби, нежна усмивка и много добри, големи, маслиново черни очи на млечно бялото ѝ лице, обиколено от гъстите къдрави коси, подредени в красиви грузински плетки. Подобно източна принцеса от света на приказките. И както обикновено се случва в живота на източните принцеси, тя не може да не бъде докосната от любовта и да не изпита романтиката на едно дълбоко преживяване.

Обичаите в Грузия са силни и се спазват строго. Нино е обещана от семейството си да се омъжи за човек, когото почти не познава. Виждала го е само три пъти и то бегло, но не усеща любовен трепет в сърцето си. И тогава романтичната ѝ душа на актриса се опълчва срещу традицията и Нино решава да избяга. На-

пуска Тбилиси и отива при позната в Турция. Живее с тревога и свито сърце – какво ще се случи с нея в крайна сметка? Така минават два месеца в неизвестност и болка за тревогата на родителите си, но с горчивата си жажда за свобода и стремеж да срещне истинската, голямата си любов. Да я търси, ако трябва, по цялата земя.

Един ден Нино се разхожда на улицата със своята позната. В един момент пред нея спира непознат младеж, който я заговаря на руски. Това е Димитър Колев-Назар, който е участник в международен музикален фестивал в Турция и току-що е спечелил своята втора награда в певческия конкурс. Кой знае защо той решава да спре тъкмо пред Нино и да сподели радостната си новина на една непозната девойка, и да ѝ го каже с няколко думи на руски! Подобни неща някога се случваха само в приказките, но и днес щом две сърца са обречени да се срещнат с любов, то на съдбата ѝ остава само да събере човешките им съдби. Димитър не може да си обясни защо го е направил, но тя – съдбата, си знае работа-

та. Със своето решение тя се намесва да срещне тъкмо тук и точно сега Нино и Димитър. Нино, разбира се, се дръпва уплашена. В първия момент решава, че това е човек, изпратен от нейните родители да я търси. Но Димитър само ѝ се представя, подава телефонния си номер и изчезва сред многобройната тълпа.

Нино е обхваната от тъга по родителите си, от страх от неизвестното си бъдеще и от хилядите си въпроси – сега накъде? Тъкмо след първата си кратка среща с Димитър тя решава да се обади за първи път на родителите си. Да им каже, че е добре, и да им обясни защо е избягала. Майка ѝ, разбира се, я подкрепя напълно. Тя е човек на изкуството и музиката, нейната изтънчена чувствителна душа веднага може да разбере драмата в душата на дъщеря ѝ.

По това време Русудан, майката на Нино, получава предложение за работа в Пловдивската опера. Нино решава да тръгне с майка си. Срещат се в Истанбул и заедно пристигат в България. Нино се обажда на единствения човек, с когото свързва името и страната България – Назар.

Не след дълго се срещат, след една година се оженват. И вече пет

години са заедно. Нино говори изключително правилно български. Казва, че го дължи на Димитър. Той е завършил турска филология и е най-добрият ѝ учител по български. Тя познава сърцето на Назар, та нали е око от Вселената! Той ѝ помага заедно да вникнат чрез музиката в обичайните дребни неща от ежедневието, които хората вече почти не забелязват, и чрез песента да търсят и изследват нови форми на внушение. Песните им се леят в искрен и красив дует. Двата гласа се вплитат един в друг в нежен синхрон – той с плътната си мъжка основа, тя с нежното си изтънчено сопрано. С магията на Назар като в една кристална сфера се опитват да намерят своя път във всеобщия хаос от обърканост и грубост сред съвременните понятия и стойности за нещата от живота. Песните на дуета звучат подобно съвременни езически проповеди и са насочени към онези любопитни слушатели, които търсят да раздаят тайните на скрити и полуизвестни истини за реалния свят. Разбира се, с много нежно чувство и романтичен музикален изказ то се открива особено в готик звученето на някои от песните. Заради енигматичното си звучене

те впечатляват изтънчената аудитория, която гледа към нови измерения и търси отговори на многото съвременни въпроси, които ни предлагат всеки ден понякога жестока действителност. В някои от песните се усеща силният дух на Балканите, а музиката на балканските народи се среща с красотата на скандинавската сага и с персонажи от митологията. В тях викингите си правят срещи с шейхове, с тюркските и арабските нашественици, а елфове и принцеси – с приказни одалиски от ориента. Музиката на песните е на Константин Георгиев, а текстовете са на Еми Марианска и на Димитър Колев – Назар. Та нали божественото око изпраща на дуета от Космоса своята музикална магия, за да омайва всеки, който ги слуша!

Чрез песните си – независимо дали са на турски, грузински, руски или на български, Назар и Нино разказват с гласовете си за своята любов-приказка, за тревогите от новините за ставащите събития в Грузия, за загрижеността си, когато пеят в подкрепа на деца в неравностойно положение и пред всички, които искат да чуят съвременни приказки, изпяти от най-нежния и красив дует на двама влюбени.

„Защото националните символи залягат дълбоко в съзнанието на всеки, а от там на подсъзнателно ниво се извършват редица процеси, като породената от това мисловна енергия образува един общ поток с неимоверна мощ. Такива мисловни потоци могат да бъдат насочвани за предизвикване на резонансни психо-физични явления, засягащи не само нашата планета и човечеството, но дабащи отражение и върху цялата Вселена.“
Инж. РАДИ ПАНАЙОТОВ

БЯГАЙТЕ, ЗМИИ И ГУЩЕРИ, БЛАГОВЕЦ ЩЕ ВИ ЗАСТИГНЕ

Продължава от стр. 1

На Благовец се спазват редица забрани с предпазващо човешка значение. Момите и младите булки не излизат рано за вода, за да не срещнат самодивите. Всички вярват, че от техния поглед младите могат да погрознеят, да се разболеят или да умрат. През целия ден жените не докосват игли, куки и конци, за да избягнат ухапвания от змии през лятото. Чуват ли първото кукане на кукувицата, стопаните трябва да докоснат парче хляб или да пипнат пари в джоба си, за да са имотни и сити през цялата година. Вярва се, че на този „благ ден“ всяка рана зараста много бързо. Затова на Благовец се дупчат ушите на малките момиченца. На този ден хората сеят зеленчуци и присаждат плодните дръвчета, за да са „благии“ и да раждат много. „Плашат“ овошките, които не дават плод, бележат агнетата и

яретата с дамга, защото се вярва, че по-малко ще ги боли. Срещу празника иманярите търсят заровени пари. Пчеларите отварят кошерите и пускат пчелите да събират мед. Вярва се, че на този ден и най-силната отрова губи своята сила. В ранната сутрин домакините премират дома и двора си, събират сметта на куп и я запалват с вярата, че ако на този ден човек опуши краката си, прескачайки огъня, няма да пострада от змийско ухапване през цялото лято.

На тържествената трапеза за пръв път се поднасят пресни зелени растения – лапад, коприва или киселец, за да потече в тялото на човека „нова кръв“. Приготвя се риба – печена или варена, пита и лучник.

Ако на Благовец времето е хубаво, годината ще е плодородна. Независимо, че е по време на Велики пост, на трапезата по изключение може да има риба.

СРЕЩУ ЗМИИТЕ:

Не се пипат игли, куки и конци, за да се избегне ухапване от змии. За да се предпазят от ухапване на змия, хората палят парцали от конопено платно и си пърлят с тях краката. В други райони пък запалват огън и го прескачат, също така обикалят двора със запален парцал и наричат: „Ево! Я като съм в поле, ти да си в поле. Като съм в поле, ти да си доле...“ Със същата цел палят метли и дрънкат с машините и ръжена, като изричат: „Бягайте змии и гущери, че идат щъркелки!“

КЪДЕ ИМА ИМАНЕ?

Вярва се, че на този ден, където има заровено имане, там се появява стопанинът му, преобразен в син пламък. Затова през нощта обикалят иманяри в очакване да зърнат този огън.

ГЕНИМАЛНИ ТВОРЕНИЯ НА ЛЕОНАРДО ДА ВИНЧИ ГОСТУВАТ В БУРГАС

Мариана
ПРАМАТАРОВА

Изложбата носи заглавието „Научно-техническото наследство на Леонардо да Винчи“ и е експонирана в бургаската художествена галерия „Петко Задгорски“. Предложените съоръжения и машини са малка част от музея „Леонардо да Винчи“ в град Винчи, Италия.

Музеят във Винчи е построен по чертежи на самия Леонардо и притежава внушителна сбирка от изобретения на гениалния учен, част от която може да се види в Бургас.

Посетителите остават удивени от представените проекти, които звучат актуално и днес, въпреки че са измислени преди пет века. Многопосочният талант на Леонардо се проявява както в дарбата му на художник, така и в проектите му по военно дело, архитектура, инженерство и техническа мисъл.

Сред представените експонати са хидравличен трион, преса за перфорирани, уред за полиране на огледала, печатарска преса, подземни механизми, водно колело, корпус на кораб с двойна обшивка, създаден, за да се улесни навигацията и с цел подобряване на стабилността в корабоплаването.

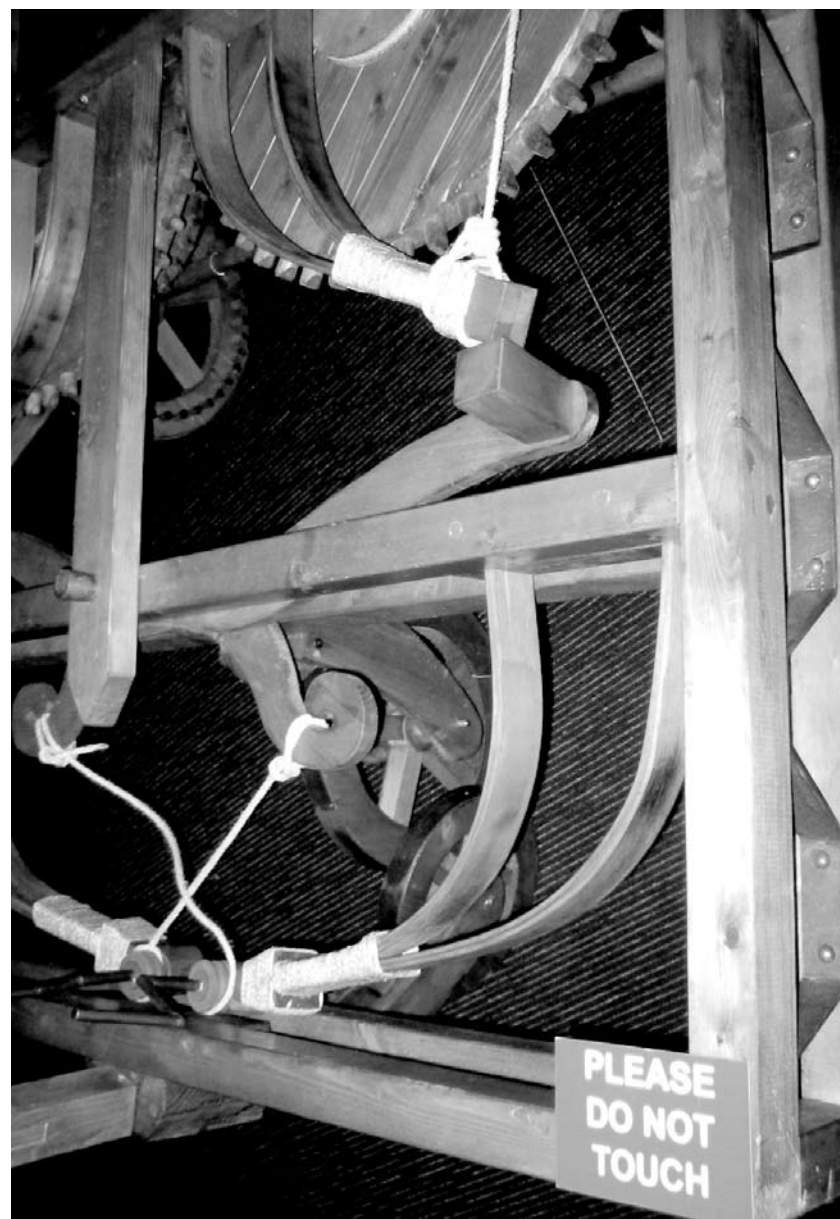
Специален интерес пре-

дизвиква иновационното мислене на Леонардо, свързано с модернизирани на военното дело. Моделите на подвижен мост и мост с две платна по форма от кръста на Свети Андрей са безспорни шедеври, предназначени за военни цели. Много от изобретенията му намират реализация и приложение в по-късните векове – като танк с кръгла основа и конусовидна броня с отвори, през които да стрелят войниците, многоцветна картучница – количка с три стойки за оръжия – общо 33 цеви, кола с манивела от цилиндрични и верижни елементи.

Най-много посетители се спират пред машината за летене и възстановките за асансьор.

Леонардо е описал старателно информацията от изследванията си чрез метода на системно наблюдение и описание, който става популярен едва през XIX в. Наблюденията му са събрани в 13 000 страници и се считат за основа на съвременната наука.

Гениалните открития на Леонардо, променили бъдещето на света, ще останат в Бургас до 10 май.

„Точно като „брадати хора“, „знаещи“, „просветени“ („ведяхари“) били известни древните българи сред старите азиатски народи.“
„Древните българи, Шумер и Вавилон“

Владимир Цонев

„Българският език е най-точният език, на който могат да се предават окултните закони и Словото на Бога, защото българският народ е най-древният народ на земята.“

Петър Дънов

Петър Димков спасява къщата на Апостола

Продължава от стр. 1

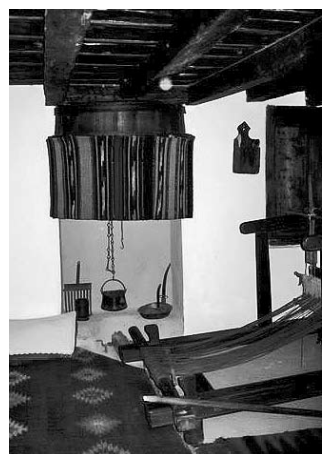
Димков става известен като радетел на природното лекуване. Достатъчно е да кажем, че неговият тритомен труд „Наръчник по природно лекуване и живеене“ за девет години е преиздаван четири пъти. И всяко издание е допълнено и коренно преработено. По времето, за което става дума (1933 г.), излиза второто – първото се изчерпва много бързо. Тази книга предизвиква възхищение, за нея има много отзиви, авторът не смогва да отговори на читателските писма, канят го на сказки и беседи в различни градове, даже има вече стотици последователи от цялата страна. И въпреки завидната популярност, все още не се е превърнал в оня знаменит народен лечител, когото познаваме от по-късно.

Защо е действащ офицер

Но макар и ограничен от „пагона“, Димков вече е тръгнал по пътищата и пътеките на отец Матей Преображенски, за да търси за всяка болка и билка. Този паралел не е случаен: сякаш по волята на провидението той трябва да извърши поредното „чудо“, за да се докосне до един дух, по-могъщ и от него, и от отец Матей.

По това време полковник Петър Димков е командир на 21-а средногорска дружина, разположена в Карлово.

Всеки ден минава пеша или с файтон из калните улички на градеца. Ето какво си спомня от тогава: „Мене сърцето ме болеше, като минавах край пустия буренясал двор на Левски,

край бащината му къща, по-точно покрай руините на тази свята къща“.

Тихомълком общинският съвет в Карлово взема решение да разшири една улица, и то по посока на двора и къщата на Левски, а не на

другата страна, където е имотът на виден карловски политик. И точно тогава в града пристига първият български киноартист и кинорежисьор Васил Гендов, за да снима филма „Бунтът на робите“ – една прослава на Апостола. Идва екипът на Гендов. Пита той за приятели, за познати. Среца все угрижени хора, които му казват: „Ако ще снимаш, снимай по-скоро, докато не са заличили двора и къщата на Левски“.

Изуменият Гендов отива в общината. Кметът го няма, но заместникът му, влиятелен местен политик, е там.

Известният вече в страната Васил Гендов се представя, артистично и със самочувствие пита вярно ли е това, което се говори из града; пита кой им дава правото да вършат такова престъпление; пита не се ли боят, че ще се превърнат в карловските „херостратовци“.

Оня дори не го изслушва, казва само, че решението е в сила и че скоро – днес или утре, ще бъде изпълнено. И го изгонва от кабинета си.

Можем да си представим покрусения актьор на тротоара пред общината – как хапе устни, как скубе от безсилие косите си, как клоки гневът му, а идеята за прослава на Апостола буквално отива „на кино“. И тогава Гендов се сеца, че войската в Карлово се командва от Петър Димков, с когото преди време са го

запознали близки приятели. Когато дотичва в казармите разтреперан и запъхтян, когато разказва на пресекулки какво се готви в града, полковникът скача и отсича: „Само тая няма да стане!“. После заедно с

Гендов се мятат на файтона и препускат до общината.

Кметът се е скрил някъде и ще се крие, докато всичко свърши. Щом разбира от заместник-кмета, че общинарите са решени да приведат безумната си идея още същия ден, Димков grabва телефона от бюрото му, върти в казармата и нарежда на дежурния офицер веднага да изпрати дванайсет войници в пълно бойно снаряжение, които да застанат около къщата на Левски и ако някой от общинарите се приближи, да стрелят „на месо“. Представете си картината: стоят тия момчета със

заредено оръжие и загърнати щикове, стоят като дванайсетте апостоли около къщата на Апостола на свободата и ще стоят там, докато отmine бурята и всичко утихне.

Години наред за тази случка се водят дискусии в печата – кое как е било, кой какво казал, какви намерения имал и т.н. Не им се ще на карловци да признаят, че някак си пришълци са спасили къщата на оня,

който е най-голямата им гордост пред България и пред света. Вярно е, съществували са и намерения, и даже планове, и организационни комитети за реставрирането на този дом, но в един момент всичко това отстъпва назад – дошли са времена, в които стремително расте апетитът, алчността, наглостта на властниците. И тогава всичко е възможно...

Васил Гендов остава доста артистични и фриволни спомени за случката. Димков я споменава пред нея и оня като упрек за ненаситна алчност, но никога не падира със заслугите си.

А всъщност Петър Димков не само спасява от разрушаване къщата на Левски, но организира и акция за нейното възстановяване.

Със замах на пълководец

той поема лична отговорност, изпраща на строежа каруци, дърводелци, отпуска парични средства и материали, предназначени за тройка на военен клуб. И търси стари майстори, строили къщи преди Освобождението, за да запазят стила на онова време. По съвет на майсторите, Димков разпраца глашатаи из

околните селища, които бият барабаните и съобщават, че се заменя нова дограма за старовремска, нови цигли за стари керемиди, чамови греди за стари дъбови или букови. Цялото население от Карлово и околностите се втурва да помогне. Много от хората носят и не искат да им се заменя или плаща.

Чак когато става на 92-93 години, преди да си отиде от този свят, ненадминатият народен

лечител сякаш преосмисля тази история. И разказът му, навярно от мъдростта на годините, придобива нов смисъл и значение, изтъква не него, а други хора, иска да ни каже нещо повече.

„Една вечер при мене дойдоха петима стари турци, начело с един учител – много мъдър

турчин, карловец, над сто години може би имаше. Той каза така: „Щом ще се прави къщата на Левски, да дадем и ние като карловци, каквото можем. Защото той не бе враг на турския народ, а на бейовете, на изедниците. И събрахме помежду си тези пари и ви ги даваме да ги употребите, както знаете вие.“ И ми подава една голяма кесия, а в нея 18 хил. лева. Дар за къщата на Левски.

Още повече се изненадах, когато веднъж ми съобщиха, че иска да ме види ходжата. Помислих, че войниците са направили някоя пакост и е дошъл да се жалва. А той пристъпи, извади една стара кърпа, на девет възела вързана и в самия край две-три златни монети. И вика: „Дойдох да помогна и аз“. Като му знаех вярата, аз се позасмях и казах:

„Ами че той беше ваш враг, бе ходжа“. А човекът отвърна: „Героите никога не са врагове“.

Когато вече привършвахме работата, дойде друг стар турчин и каза: „Ашколсун, добре сте направили къщата, точно такава си беше. Но къде е бояджийницата на Иван Кунчев?“. Казах му, че не знам да е имало бояджийница. „Имаше, рече, помня я. Защото и аз бях бояджия“. И ни я описа цялата. По негов терк я направихме. Той дори ни даде „такъма“, каза, кое как е било, кое къде да се постави.

И ето – всичко бе готово. Така, като помагаша добри българи, добри турци, въобще добри хора, из руините израсна къщата на Левски, която и днес, и винаги ще тачим и ще пристъпваме към нея като на поклонение“.

Тук бихме могли да спрем и да помълчим,

но трябва да кажем още няколко думи. Тъй като е трябвало да се действа бързо и на мига, никой от заповедите на Димков не била съгласувана с военното министерство. Санкциите не закъсняват – той е подведен под отговорност и предаден на военен съд. Главното обвинение е, че похарчил неправомерно парите, предназначени за строежа на военен клуб и че не уведомил за това висшестоящите. Тогава се намесва друг патриот – генерал Ватев, който заявява, че ако за такива действия трябва да се чака разрешение, България отдавна да е заличена от земната карта. Делото е прекратено, но полковник Петър Димков е запомнен, където трябва, като непокорен офицер, в чието поведение има твърде много предизвикателство.

“Природата си служи със символи и знаци. Няма престъпление или добро, което човек да е направил и за което природата да не е турила отпечатък върху неговото тяло. Тя отбелязва всички престъпления и всички добродетели.”

Петър Дънов

„Българин, в космичния смисъл на гумата, е човекът на Духа“

Петър Дънов

За печалбата и загубата според Левски

Размисли на Проф. Андрей ПАНТЕВ

Продължава от стр. 1

В първите години на Народното събрание Ботев бе окачен като “вагабонтин”. Вчерашните туркофили набързо и нагло ставаха русофили. На този релеф от метаморфози лицето на Левски ставаше още по-сияйно. Броените маслинки от отлитащата романтика ставаха символ на онази идейна чистота, която се изпаряваше пред очите на смаяните съвременници.

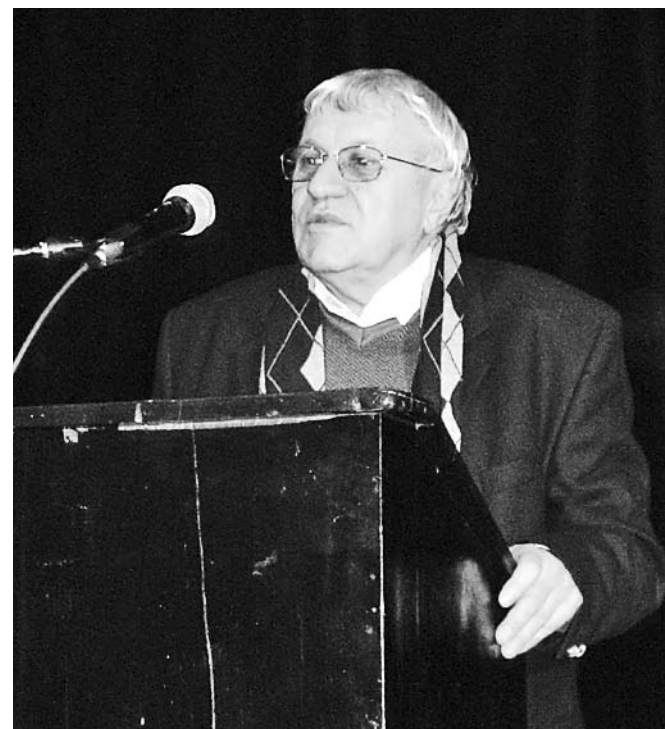
Кога идва време, когато потомците се укоряват, че не заслужават своите мъртви великани. Нали наред с всичко останало, историческото наследство е съответствие между миналото и настоящето. То е ежедневен морален ангажимент, при който непрекъснато доказваш, че си приемник и носител на това, което славиш. Да “своим” историческите си бащи-основатели, означава, че ги заслужаваме. Съмненията в това генетично право придава понякога горчив привкус на всякакви чествания. Напоследък сме се вторачили в онези четири въпросителни, които тълкуваме като укор на Левски към българското бъдеще. За мен тази енигма е повече надежда, отколкото укор.

Затова нещо е останало за “откриване” в Левски. Неговата универсална стойност не може да бъде видяна само в български или балкански рамки. Той е преодолял униформената рутинна на тогавашната стандартна политическа динамика в Европа. Той носи мъчния баланс между дързостта и разума равновесие, слабо познато в дейността на останалите политически дейци в Европа. Ако познаваме атмосферата, сложностите и предразсъдъците, стремежите и резултатите на неговото време, тогава “европейско време” би следвало да наложи на Апостола демобилизиращо отчаяние. За каква коми-

тетска мрежа, за каква вътрешна организация, за какъв републиканизъм можеше да се говори в света на Бисмарк, който побеждаваше света на Мацини. От общия порив на европейската революционна вълна през 1848-49 г., назована “пролетта на народите”, бе останало малко нещо. Алфонс Ламартин е победен на избори от нищожеството на Наполеон III. Най-голямото постижение на

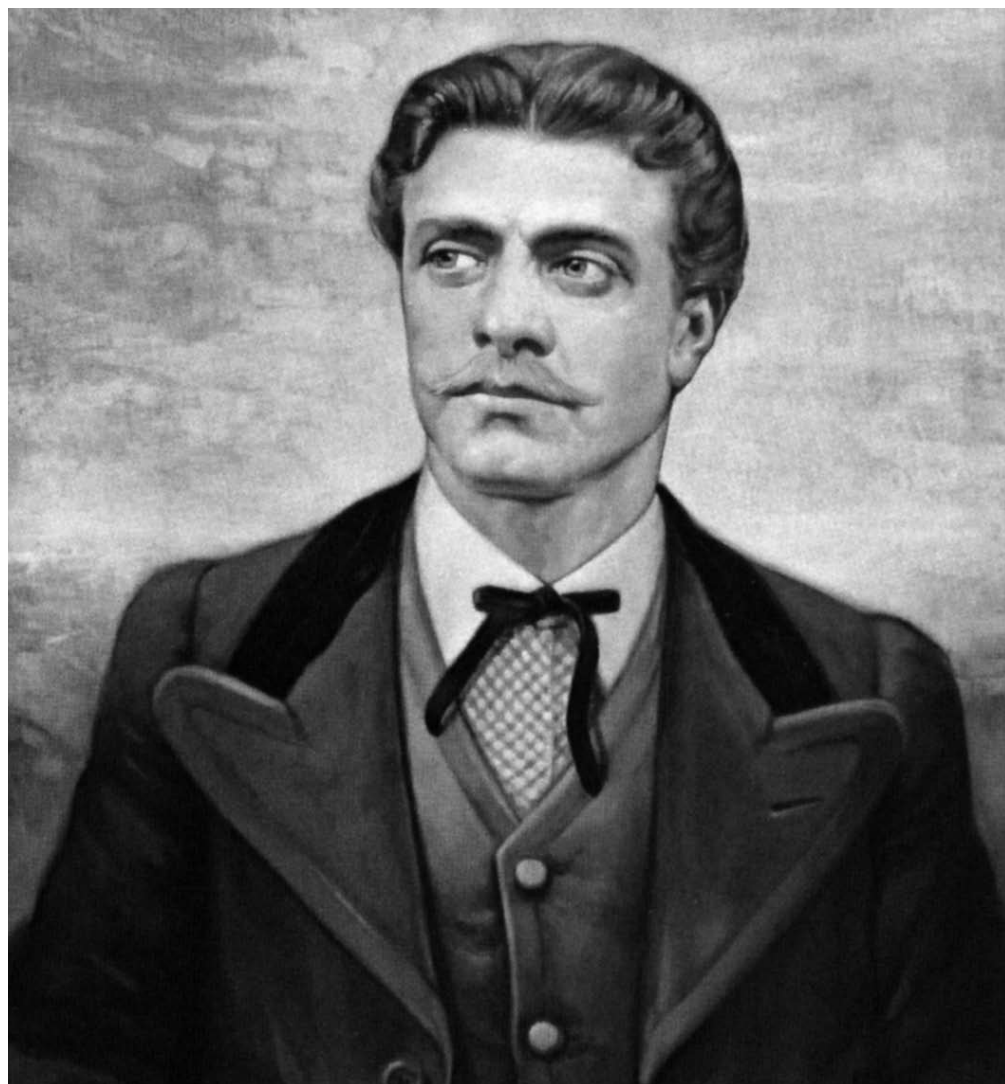
прагматични потвърждения особено при формирането на новите държави в Европа. Пред очите му се сгромоляса самата идея за паралелна социално-освободителна акция, където националната еманципация съвпада със социална справедливост. Тя остава мъчителна мечта на тайнствени атентатори като карбонарите в Италия и заклетите шинфейнери в Ирландия, сепара-

на циничния макиавелизъм маршируваше като мислене и поведение сред политическия елит на Европа. Това бе приемано като единствения възможен вариант за трайни политически решения. Появата на каквато и да е държава на Стария континент бе невъзможно без общото съгласие на т. нар. Велики сили. Останалите варианти бяха експонирани като комични мечтания на слаби и

тетската структура като предварителен курс за структурирането на бъдещата българска държава. Той се стреми да бъде различна от това, което се разиграва пред очите му. Той мисли не само за националната свобода на българите, но и за това какво следва после. Не можеше най-големият етнически масив на Балканите само да имитира другите. Значи Левски не е само народен, както казваме. Той е различен. Разположен в среда, с която се съобразява, но която не приема като модел. В този смисъл той е съпоставим с всички останали водачи на Стария континент. И стои малко отгоре. В последно време все по-често се цитират писмата му. В едно от тях, където споменава общото положение в Европа, Левски пише на П. Хитов от 27 септември 1871 г., “че е дошло време да потърсим и ние своето право, защото господарите ни не щат нивга да ни го дадат само, освен ако сами не си го вземем”. Видяно през уморените съвременни формули за “собствени сили”, изречението може да изглежда тривиално, дори банално. Да, но само ако не познаваш времето. Не във времена, когато се е разчитало толкова много на външни случки. На мисии, мемоари, преговори, не и когато гърците следваше да се бият седем години за независимост въпреки цялата любов на Байрон и Европа към античността, свободата и прочие. Това писмо е написано

в мерзко време, когато национализмът вече не означаваше само освобождение. Междувременно Апостолът е видял как завършва обединението на Италия и Германия през 1871 г., каква е съдбата на полското и ирландското освободително движение, как скръбно си отиват героите от въстания и съзаклятия. Как полските аристократи отиват в Сибир или са се примирили със служба при Царя или Султана, как републиканци с удоволствие ходят в дворците, как революционерите Гюла Андраши и Франческо Криспи стават министри, какво преживява славният Гарибалди, когато приканва римската тълпа да скандира “Да живее кралят”. Трябва духовен резервоар и запас от нещо повече от вяра, за да продължиш иначе. Оттам започват обясненията за онова “българско чудо” след 1879 г., което изненада скептичните чужденци. “Мрежата” на Левски възстанови с поразително темпо и ефект замразената от векове българска държавност. А чуждите наблюдатели не можеха да си обяснят защо. Те просто не знаеха, че зад “българското чудо” стои самотната прозорливост на един дякон от Карлово. Без колежанските маниери на онези примерни държавници, понаучили нещо с алтъните на бащите си по европейските градове, той бе усетил и проявил европейския дух сред българите само интуитивно. Значи истински.

тази революция остава правото да се пуши на улицата. Заглъхват възторзите, угасват надеждите. Идейните революционери са експонирани като фанатични бомбаджии. Ако възприемем клишетата на съвременната политология, с изненадваща досада ще установим, че безпогрешен политически деец като Левски не се е съобразявал много с това, което днес деловито наричат “реалности”. Това, което той изгражда, вече няма

тистичните “братства” в Испания, Сицилия, Корсика и Малта. Останалото е друго. Всеки успех в реализация на националноосвободителна програма е претоварен със съглашателства, компромиси, отстъпки и конформизъм. Новите национални държави се създават не с поривисти общонародни въстания, а чрез династически комбинации, войни, договори и компенсации. Не справедливостта, а “Реалполитик”, аристократическият вариант

угнетени мечтатели. В такъв контекст следва да видим Левски. Той се отнася с равновесна сериозност към суровата политическа динамика, но е принципно верен на старите идеали на националните движения. Въпреки всички тежки крушения Левски следва друг, свой път. Той е преодолял повсеместната идейна криза в Европа след провала на революцията, която от заплаха се превръща в спектакъл. Левски вижда и възприема коми-

„Перси и вълви и българи еднo сyт и все те на ету землю пришелци“
Летописец 1627

„Персите, българите и вълхвите са еднo и също и всички те са на тази земя пришълци“

ЧИЛПРОРОВСКИЯТ

СИМВОЛИКА, ПОСЛАНИЯ, КУЛТУРА

Килимът – разказ за света, мечтата и надеждата, за пътя на човека през годините

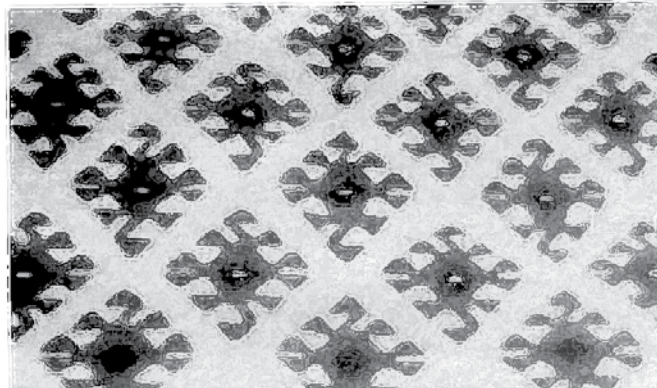
Цветана АЛЕКСАНДРОВА, Монтана

Първите екземпляри, достигнали до нас, сочат, че основните ЦВЕТОВЕ са били меко жълто, нюанси на кафявото, синьото и зеленото. Охраняването е цветът на здравия разум, на действеното добро и на самообладанието. Ка-

фявият с неговите нюанси внася спокойствие и добро разположение на духа. Синият цвят е свързан с небето – символът на Тангра, предпазва от уроки, а тъмносиният – с вечността и безкрайността. Синьо славянско се е тъкало задължително и в „Кавказкото“, и в „Короната“, и в „Кривите зеянци“. Последният модел открив-

в албум с килими на Малайзия – остров Калимантан, федерална държава в Югоизточна Азия. В Чипровци и района този модел и „Прутовете“ се тъкат рядко поради сложността му.

Жълтият цвят е топъл, слънчев, носител на живот и радост, на светлина и великолепие. Най-активен от цветовете е червеният,

предизвикателен, възбуждащ сетивата. Белият – израз на божественото и духовното, в килима придобива значение на непорочност, в пъстрие съчетания внася чистота и светлина. Черният задържа топлината, съхранява енергията на другите цветове. Един от нюансите на сивото е сурият

НОВ БЪЛГАРСКИ КАЛЕНДАР

23 МАРТ – Прпмци Никон и Лука Одрински

1908 – изпратена е шифрована телеграма до Великия везир относно държанието на чуждестранните офицери в турската жандармерия, наложени от Великите сили след Илинденското и Преображенското въстание през 1903 г. В отговор главният инспектор на румелийските вилаети Хилми паша заявява, че съответните държави трудно ще се съгласят да отзоват изрично споменатите от него консули, явно неудобни на турското правителство, но ако се изтъкне, че те насърчавали и поддържали българите, това обстоятелство щяло да бъде уважено. Хилми паша смята, че Турция може да се възползва от услугите на гръцкото правителство: то би могло да отпечата българския превод на доклада му, за да не се узнае, че това е всъщност турска работа.

1187 – сключен мир в Ловеч, който слага край на византийското робство, продължило около век и половина.

1856 – роден в Търново генерал Иван Сарафов, военен деец, командвал дивизия в армията на Деникин, умрял на 24 ноември 1835.

1901 – умрял Константин Стоилов, политик и държавник, министър-председател, роден в Пловдив на 23 септември 1853.

24 МАРТ – Преп. Захария. Св. Артемий Солунски

1870 – Цариградската патриаршия изразява недоволството си от турското правителство, че то, макар само светска власт, която няма право да решава църковни въпроси, е учредило Българската Екзархия с ферман от февруари същата година. Поради това Патриаршията отхвърля фермана. По-нататък с други писма Григорий Шести иска позволение да свика Вселенски събор за разрешение на българския въпрос, в противен случай предлага своята оставка. Великият везир опровергава възраженията на патриарха, отхвърля искането за Вселенски събор, както и една оставка на патриарха. Това протака действителното прилагане на фермана с две години, но най-сетне екзарх е избран и Българската православна църква поема по-очертания от фермана път. Българската нация се обособява във втората по важност организация – църковната.

1201 – цар Калоян освобождава Варна.

1886 – в Топхане е подписан акт, с който Турция признава Съединението.

25 МАРТ – Благовещение

1887 – роден в Копривщица Димчо Дебелянов, убит на фронта на 2 октомври 1916.

1888 – роден в София Константин Щъркелов, художник, умрял на 29 април 1961.

26 МАРТ – Събор на Св. архангел Гавраил. Мчк Георги Софийски Стари

1922 – за митрополит на Софийската епархия е избран Маркианополският епископ Стефан, по-късно трети по ред екзарх на Българската православна църква. При него е вдигната схизмата, наложена през 1872 г. от Цариградската патриаршия върху Българската Екзархия. Когато посегателствата на комунистическото правителство стават непоносими, Екзарх Стефан Първи прави всичко от своя страна, за да предотврати пълното подчинение на Българската църква под комунистическата власт в страната. Той обаче е въдворен на принудително живее в с. Бяна, Карловско. Преди смъртта си отправя до българския народ едно пастирско послание, публикувано в превод на английски през лятото на 1979 г. В него Екзарх Стефан казва между другото: „Българската църква е огнище на племето ни и е живо споена с цялото битие на народа. Тя е негов фар, душа, сила, упование и съвест и съхрани българския народ през всички най-тежки исторически изпитания. В нейните свещени недра е стихията на духа, която закрила самосъхранението на племето ни и възпламенява горивите ни за вяра и свобода, независимост и демокрация, творчество и възход... Ние отричаме теориите на материалистите, понеже те понижават духовното ниво в живота и убиват личността.“

1904 – подписан българо-турски договор, с който се дава амнистия на затворниците и заточениците от Илинденско-Преображенското въстание.

27 МАРТ – Мчца Матрона Солунска

1893 – умира на 81-годишна възраст една от най-прославените българки – революционерката Баба Тонка. Тонка Тихова Обретенова, родена в с. Червен, Русенско, през 1812. Нейният дом в Русе е средище и свърталище на български революционери, самата тя изпълнява рискована куриерска служба, посещава затворени в русенската тъмница революционери, грижи се за тях, вдъхва им смелост. И петте ѝ чеда – четирима снове и една дъщеря, участват дейно в революционното освободително дело. Синовете ѝ Петър и Георги загиват в борбата.

1859 – роден в гр. Елена Теодор Теодоров, политик, общественик, министър-председател, умрял

на 5 август 1924.

1878 – умира Добри Войников, родоначалник на българския национален театър, роден на 10 ноември 1833.

1886 – умира поетът Добри Чинтулов, роден в Сливен през септември 1823.

28 МАРТ – Преп. Иларион. Св. Стефан Чудотворец.

Свщмци Георги и Петър. Мчк Боян
1872 – Австроунгарският външен министър, граф Гюла Андраши, допълва инструкциите си от 14-и същия месец до австроунгарския посланик в Цариград по въпроса за приложение на фермана за учредяване на Българска Екзархия от февруари 1870 г., особено на член десети. По тоя член се предвижда плебисцит за онези епархии, които не са включени направо под юрисдикцията на Екзархията, като повечето епархии в Македония с изключение на Велешката, която още по силата на фермана спада под тая юрисдикция. Андраши установява тъждественост на австроунгарските интереси с ония на Турция: точно прилагане на член десети; внушения да се работи за пълен разрыв между Екзархията и Патриаршията; Турция да подкрепя идеята за схизма, не-предизвикана от нея, но от полза за нея, с оглед на едно отслабване влиянието на Русия сред Православието в Отоманската империя.

1859 – под редакцията на Драган Цанков излиза първият брой на в. „България“.

29 МАРТ – 4 Неделя на Великия пост – преп. Йоан Лествичник

1896 – умира Димитър Икономов, български учител и националреволюционер, Ботев четник, народен представител, роден в Троян през 1839. Учителства в Троян, Никопол и Оряхово. Участник във Втората българска легия, образувана през 1867 г. от Добродетелната дружина в Букурещ, за подготовка на военни кадри. След нейното разтурване от сръбското правителство, като последица от политиката му на помирение с Турция, Икономов емигрира в Румъния. Развива усилена дейност по подготовката на въстанията в България. След разбиването на Ботевата чета е заловен и осъден на заточение. През 1878 г. е освободен по силата на общата амнистия. След Освобождението е народен представител.

„... расата на елфите, т.е. – на Сияйните, което ще рече – на БЪЛГАРИТЕ.“
 г-р Светлозар Попов
 „Българското име в библейски времена“

„Най-голямата добродетел в света е любовта към отечеството...така добродетел естествено е основана на друга – любовта към ближния...“
 Христо Ботев

КИЛИМ

Тревогата на родителите за съдбата на хубавата мома Йорданка намира израз в песента:

*Майка Йорданку плетеше
у теа ситне полице
у тиа дълги редове
(плитки)
Баща ѝ на стол седеше
Йорданку люто кълнеше.*

*Нема ли болест за тебе
лицето ти да огрози,
косата ти да опадне,
снагата ти да овехне,
че ми от лу'е омръзна
омръзна питуван'е
йоще ли седи Йорданка,
йоще ли реши косата,
йоще ли кърши снагата.*

цвет – такава е вълната на някои овце. В съчетание с розовото и тъмносиньото внася топлата и нежност. Багрите въздействат на човека зрительно и емоционално. Те въодушевяват или отморяват, разкриват божественото в света. Един отблясък от изгубения рай: „Вярвам, защото е красиво!“

В началото багрилата са били естествени: люспи от кромид лук за бежов цвет, дюлева шума – за охрабежов, орехови шумки – за кафяво и масленозелено. Различни нюанси на зеленото се получават от тревата „чревца“. По-късно боядисват с кърмъз, с трески от бакам.

Преждата се намотава на канури, а когато станат дванадесет, се завързват за везаница. Дванадесет в древните традиции означава съвършенство, постигната цел – резултат, израз на разум.

Три са КОЛАТА – положително число. Носи благослов: любов, вяра, надежда. Четири е числото на мисълта, седем – на творчеството. Пет – постигане на желани блага: богатство, спокойствие, любов към добродетелта, дълголетие и щастлив живот, според Плутарх произлиза от пан – всичко, и символизира човека, освобождава от ограничения. Шест е щастливо число – това са илюзиите и домът, търпението, Солмоновият знак. Осем

е числото, което може да поправи лошите хора, числото на справедливостта, на ограничения, на духа. В деветката са съединени земният, духовният и божественият живот, проявени в човека. Хармонично число е десет. Носи радост, развитие и прогрес. Единадесет е носител на лидерство, на живот в служба на обществото. Интересно е, че за килимарката тринадесет не е фатално, а поставено наравно с другите числа, носещи положителни вибрации.

Броят на фигурите се определя от размера на килима, но моите наблюдения показват, че тъкачката в повечето случаи предпочита нечетните числа.

ПЕСЕНТА съпътства всекидневията на чипровката. На стана се раждат песните задявки:

*Петкану си жабе влаче
Кюрулиу-лиу-кюрулул
труп.
Завлекоше г'у у Стоянови
Стоянова маця се трепе,
дере
това тука мен не требе
Затворите г'у у кочинку
пошляше глу чржл' етине.*

А на другия ден след седянката се ражда песента:

*Какво е чудо стануло
на Балдинуту седенку
Свите се бише за Севку
на Миялка главу строщите.*

След изморителната дванадесетчасова работа зад стана, под съпровод на духовата музика всяка неделя се играят хора. На „ситна стара“ най-усърдни са децата в усвояването на сложните стъпки. Там става сгледата между момите и момците – един изпълнен с очарование ритуал. После срещата на Шарена чешма – напиването на стомните, взимането на китката – мигове, изживявани и разказвани от нашите баби, свързани и с младостта на родителите ни.

ОТ РАЗГОВОРИТЕ с килимарки на възраст 50-85 години научавам, че те познават над 35 модела, от които 15 – особено по-възрастните – знаят наизуст. Много от тях са усъвършенствали моделите и след това се възприемат от останалите в този вид.

Наблюдавала съм майка ми: седне на стана, прекръсти се, благославя, не мисли и не казва неприятни неща, а запява. Когато дойдат жени, споделят весели истории от живота си. Баба ми – Миша Цолешина, разказвала, че само жени с начален звук в името М и В могат да бъдат баячки, да помагат на хората при болести.

А Велика Динкина,

Петрана Жанкина, Вита Батинска – ако тъчеш с тях, няма да усетиш кога си стигнал до половината. Артистични, критични – майсторки на наратива.

Митонка Куринска, Мария Кикеина, Дана Лекина, Здравка Бардинска – все стабилни жени и големи майсторки. А Канча Политикина и Мара Балканджийска, Зинка Бумбарева, Ленка Кузмина са известни със своята прецизност и тънък усет към цветовете.

Цаца и Цуца са две етерви, заедно тъкат от години, могат да изработят всякакъв модел, задоволяващ високите изисквания на художника или купувача – българин или чужденец. Рядкост

„Заклинанието при люлеенето на най-малкото момиче след изтъкаването на килима: да бъде мома родовита, красива и първа килимарка и днес се прилага в чипровския дом“ – описва в есето си Ваня Веселинова, внучка на Вита Батинска.

А ученикът Живко Петъов споделя в съчинението си: „Разглеждам стенното килимче „Пилетата“ и си спомням една легенда, която разказва, че още в праисторическите времена живял един цар. Той трябвало да пази от нараняване дървото на живота. Ако се откъснело съвсем малко листенце, царят щял да умре, а ако се отсечело цялото дърво, хората и царството щели да бъдат погубени или поробени от друг народ. Затова царството избирало най-умния човек за цар, за да опази свещеното дърво на живота.“

Ако видя отново подобно килимче, няма да му се учудвам, а ще му се възхищавам. То ме кара да вярвам, че доброто в живота е по-силно от злото. Та нали доброто е свързано с красотата.“

Известно е, че по време на войната между Гърция и Персия (IV в. пр. н. е.)

Александър Македонски изпратил скъпи подаръци на майка си, между които пурпурни гладки килими, взети от изоставените палатки на персийските вождове.

Днес се тъкат не само стандартни размери, а и малки килимчета, стъпки, пана, карета за студено сервиране, елечи, колани, чанти, предници за сако и жилетки. И днес притежането на чипровски килим или на малко мотивче е белег на култура, на съхранена българска традиция, а съзерцаването им носи радост и на твореца, и на притежателя, превърнали се в текст, разказващ за света в човека и извън него.

Мястото на килима в съвременния интериор се определя от естетическия вкус и манталитет на личността, стремяща се да избегне стандартизацията в обзавеждането на дома. Лесно се поддържа, гладък и двулицев, дълготраен, с петдесетгодишен срок, изработен с усет от майсторката, в наше време е и едно от средствата за борба със стреса.

Бяхме поканени със Сийка Тачева от Чипровци на ЛЕТНИЯ семинар за ЧУЖДЕСТРАННИ БЪЛГАРИСТИ И СЛАВИСТИ. Много участници проявиха интерес към символиката в килима, към песните и обичаите, свързани с него. Заедно с доц. д-р Йорданка Холевич съпоставяхме с младите участници от 25 страни мотивите на нашите килими с развитието им на други места по света. И ето през погледа на чужденците разбираме, че това пътуване в света на чипровския килим и неговата символика е всъщност един дълъг път към себе си, приобщаващ ни към световните културни ценности, доближаващ ни до необходимостта на времето, в което живеем. А това е стремежът ни за отвореност към света и към онова същностно нещо, определящо една човешка цивилизация.

КРАЙ

Горга Стара планина,
до ней Дунаба синей,
слънце Тракия озрява,
над Пирин пламеней.

Мила Родино,
ти си земен рай,
твоята хубост, твоята прелест,
ах, те нямат край.

АНТИБАКТЕРИАЛНИЯТ САПУН

Майнди Пенибейкър "Грийн гайд"

"Сега изобилнието от микробите е по-забавно от когато и да било" - четем на етикета на бутилка с ароматен течен сапун на „Дайъл“ - водещата антибактериална марка в САЩ. В действителност обаче взривоподобното развитие на световното производство и потребление на такива миешки средства води до не толкова забавни здравни и екологични рискове.

През последните години течните сапуни и душ гелове с антибактериални свойства станали извънредно популярни. В САЩ 75 на сто от течните и близо 30 на сто от твърдите сапуни днес съдържат триклозан и други химически съставки, проектирани да атакуват повърхностните микроби. Въпреки че са отбелязани като антибактериални, повечето от тях са всъщност антимикробни и атакуват както вирусите, така и бактериите.

Според доклад на фирмата за изучаване на глобалните пазари „Ай-кьн груп“, се предвижда световният пазар на сапун да расте устойчиво - от 5,5 млрд. долара през 2003 г. до 6,1 млрд. през 2008 година. Най-голям ръст се очаква в Азиатско-Тихоокеанския регион, където сапунната индустрия смята, че икономическият растеж ще стимулира потребителското търсене на подобрени сапунни продукти, в това число и антимикробни. В Индия и Китай, където течният сапун се смята за скъп разкош, сега „Проктър енд Гембъл“ произвежда антибактериален вариант на своите калъпи „Сейфгард“.

Всички сапуни се произвеждат чрез химическа реакция, известна като осапуняване, в която алкалите като сода каустик (sodium hydroxide), поташът (potassium hydroxide) или старомодната пепелива вода (луга) се загряват с растителни или животински мазнини и вода. В този процес мазнините се разделят на течен глицерол (глицерин, който обикновено се отделя за други козметични и фармацевтични цели) и мастно-киселинни соли,

които съставляват масата на суровия сапун. Тази маса се сварява във вода, за да се отделят примесите, после се излива във форми и се нарязва на калъпи.

Някои от най-ранните следи от сапун са открити във вавилонски глинени съдове, датиращи от 2800 г. пр. н. е. Преди да се появят антимикробните варианти през 1948 г., сапунът е очистител от микроорганизмите, като е правел повърхностната мръсотия и мазнина достатъчно хлъзгава, за да бъде изтрита и изплакната. След Втората световна война създадените от човека химикали са променили традиционната рецепта. Те включват съставки, които увеличават пяната и разтворимостта, антимикробни компоненти като триклозан и пластификатори, известни като фталати.

Както всяка промишленост и сапунното производство потребява суровини и използва енергия, като например изкопаеми горива, които загряват котли и при изгарянето си предизвикват замърсяване на въздуха. Други странични продукти са твърдите мастни отпадъци и химикалите, които могат да изтекат и да замърсят водата. Но това не трябва да бъде така - в една фабрика в Тунис, която прави сапун от пресовки, останали от производството на зехтин, са инсталирани енергийно ефективни котли и се контролира изпускането на отпадъци във въздуха и във водите. Фабриката всяка година икономисва повече средства, отколкото е началната ѝ стойност.

Освен промишленото замърсяване има проблем и с използвания сапун, който потребителите изплакват във водата.

Изследване на Американското геологическо дружество от 2002 г. установи, че химикалите във фармацевтичните средства и миешките препарати - сред които са триклозанът и фталатите

- чрез отпадните води навлизат във водите на цялата територия на САЩ. Това предизвиква замърсяване, тъй като стандартите за безопасност на питейната вода не са определени за повечето от тези химикали.

Триклозанът и другите антимикробни препарати повишават безопасността по въпросите за здравето и околната среда. Производството на триклозан може да създаде високотоксични диоксини, те разрушават хормоните, имат канцерогенни хлорни съставки, които се натрупват в хранителната верига. Ако бъде погълнат, триклозанът може също така да причини гадене, повръщане и диария, а „плодовият аромат“ на сапуна може да съблзни децата да го опитат.

Американската медицинска асоциация и американският Център за контрол и предотвратяване на болестите се обявяват против домашното използване на антибактериални сапуни, тъй като тези продукти способстват за увеличаването на устойчивостта на медикаменти бактерии. Световната здравна организация за-

почна кампания против неправилната употреба на антибиотиците, отбелязвайки, че болести от типа на туберкулозата, пневмонията и маларията стават устойчиви спрямо няколко антибиотика, използвани за тяхното лекуване. Триклозанът действа, като разрушава ензимите в стените на клетките на бактериите, така че да не могат да се размножават; той е насочен към същия ензим, както и антибиотикът изонацид, използван за лечение на туберкулоза.

Освен това изследванията показват, че антибактериалните сапуни не са по-ефективни спрямо микробите от обикновените сапуни.

„Ние открихме, че антимикробните или антибактериални

сапуни нямат никаква допълнителна ценност в сравнение с обикновените сапуни”,

казва Елиън Ларсон, професор в Школата за болнични грижи към Колумбийския университет и водещ автор в доклада за 1992 г. на Националния институт по здравеопазване. Като най-добър начин за предотвратяване от зарази и пренасяни чрез храната болести авторите му препоръчват измиване на ръцете с обикновен сапун и топла вода след използване на тоалетната и преди приготвяне на храна.

Независимо от съвременната мания за дезинфекция, премахването на домашните бактерии не е непременно нещо добро. Всъщност това може да има обратен ефект - скорошно изследване показва, че младежи, които са живели във ферми и редовно са били изложени на прах и микроби, рядко имат симптоми на астма и алергии, отколкото деца, отгледани в селски райони, но далеч от ферми. Изследователите предполагат, че излагането на бактерии, гъбички и прах вероятно на практика помага за укрепването на имунната система на децата.

Какво е решението? Потребителите трябва да спрат да купуват антимикробни сапуни и миешки препарати, което може да накара промишлеността в целия свят да съкрати рекламата и производството.

„Антибактериалните сапуни и лосиони трябва да бъдат съхранени за болни пациенти, а не да се използват в здрави домакинства”

- отбелязва д-р Стюарт Ливи от Алианса за разумно използване на антибиотици към университета „Тафт“. За спиране на разпространението на микробите в болниците Центърът за контрол и предотвратяване на болестите съветва медицинските работници да използват гелове за ръце на спиртна основа, които не носят риск от създаване на резистентност към антибиотиците както антимикробните препарати. Такива гелове могат да се използват и в домакинството, ако член на семейството има СПИН или друг проблем на имунната система. Но тъй като тези изделяне не могат да отмият обикновената стара мръсотия, те не могат да заместят обикновения стар сапун.

ВСЯКА ГОДИНА ЧОВЕК УНИЩОЖАВА ОКОЛО 1% ОТ ФАУНАТА

Броят на дивите животни на планетата е намалял

Сергей ИНДЖОВ

Броят на дивите животни на планетата е намалял с около 25-30% от 1970 г. насам, сочат данни на Зоологическото общество в Лондон. На сушата животните са намалели с 25%, в моретата и океаните - с 28, а в реките - с 29.

Всяка година човек унищожава около 1% от фауната. Според Зоологическото общество човечеството преживява един от най-разрушителните периоди на измиране на животинския свят.

Основните причини за този процес са замърсяването на околната среда, селскостопанската дейност, разрастването на градовете, ловът и риболовът.

Заедно със Световния фонд за дивата природа (WWF.org) Зоологическото общество съставя индекс "Живата планета", в който по научни публикации и бази данни се проследява ситуацията с над 1400 вида животни.

Според този индекс най-зле стоят нещата с морските животни, чиято численост в периода 1995-2005 г. е намаляла с 28%. Най-много са пострадали рибата-меч и рибата-чук, а обитаващата река Янцзъ речен делфин може би е изчезнал завинаги.

Броят на животните на сушата е намалял с 25% от

1970 г. досега

Всички тези данни бяха публикувани на конференция в Бон за представители на държавите страни по конвенцията на ООН за защита на биологичното разнообразие. Тя беше подписана през 1992 г. с цел забавяне на процеса на унищожаване на фауната.

Участниците поеха задължението да постигнат значително снижаване на темповете на намаляване числеността на дивите животни до 2010 г. Зоологическото общество обаче твърди, че правителствата на страните по конвенцията не са предприели достатъчно мерки за постигането на тази цел.

Според обществото, темповете, с които популациите дивы животни се смалават, са се забавили, но определена за 2010 г. задача няма да бъде изпълнена.

Представители на Световния фонд за дивата природа смятат, че през следващите 30 години промените в климата ще представляват сериозна опасност за животинския свят.

Фондът предупреждава, че намаляването на броя на видовете животни ще повлияе негативно на живота на човека, като по-специално ще се увеличават паразитите и вредителите, които унищожават реколтата.

„Хората мислят, че каквато храна и да употребяват, както и да мислят и чувстват, могат да бъдат здрави. Това е невъзможно. Здравето е свързано с чистите мисли и чувства, с чистата и доброкачествена храна.“

Петър Дънов

„Месоядството е една от причините за жестокостта и грубостта на хората и за неврастенията.“

Хората умират, защото има месоядство. Аз отричам месната храна, защото зная, че всички престъпления в света се дължат само на нея.“

Петър Дънов

БИЛКАТА ЗЛАТЕН КОРЕН УДЪЛЖАВА ЖИВОТА

Николай МОСКОВ

Екстракт от растението розова родиола, виреещо в Европа и Азия, може да увеличи продължителността на живота, гръмнаха новината учени от Калифорния. Те се базират на опити с насекоми, на които родиолата, прибавена към храната, удължила живота с 10 на сто. Учените смятат, че това е шанс да се забави стареенето при хората.

Съветски учени отдавна са открили, че родиолата повишава имунната защита, а скандинавските им колеги добавят, че растението помага при депресия и предотвратява психически разстройства.

**СЕНЗАЦИЯТА
ОТВЪД ОКЕАНА
У НАС Е
ИЗВЕСТНА
ОТПРЕДИ
40 ГОДИНИ**

Откривателят на тази билка в България е фармацевтът от Самоков Никола Мангалджиев, известен с хранителната си добавка "Златно чудо".

**РОЗОВАТА
РОДИОЛА
(RHODIOLA
ROSEA) У НАС
Е ИЗВЕСТНА
ПОВЕЧЕ КАТО
ЗЛАТЕН КОРЕН И
ЗЛАТОВРЪХ**

Тя е енергетична билка, позната от древността.

"Първата ми публикация за фармакологичното изучаване на златовръх бе през 1962 г. като студент. Това бе и първата ми научна работа, в която успях да докажа, че златовръх съдържа катехини и флавоноиди,

флуигенова и кафеена киселина, които сега се смятат за мощни антиоксиданти, предпазващи организма от рак" - спомня си той.

Мангалджиев посвещава над 40 години на целебното растение и прави няколко експедиции до прародината на българите. Така успява да възвърне част от информацията за лечебното растение. Смята, че

**ТОВА Е
НАРОДНАТА
БИЛКА НА
ПРАБЪЛГАРИТЕ,**

които са я донесли в нашите земи. На младите са подарявали по торбичка със златен корен, щом се оженили. Те пиели чай от него сутрин, който помагал за зачеване. Чай в мехове от сърнени кожи разнасяли и на войниците в древността преди сражения.

Прабългарите смятали златен корен за култово растение. Наричали го живанду (жив корен). "И действително растението има много жизнен корен, който, изваден 5-6 години, всяка пролет подкарва и цъфти, дори и да е закачен на стената, без да има достъп до земя и влага" - казва Мангалджиев. Той уверява, че кирлианова фотография от

лаборатория в Пловдив показвала, че биополето на златния корен и на човека са идентични.

Фармацевтът билкар дълго пазел в тайна, че и у нас

**В РИЛА ВИРЕЕ
ЗЛАТЕН КОРЕН**

Количеството не било голямо, но пък по качество биел останалите. "Навремето се опитах да сваля златния корен в Самоков на 1000 м, но не се хвана. По-късно започнах да правя малки плантации там, където го има в планината. Но за съжаление всичко това по-късно попадна

Влияе добре при неврози, хипотония, действа като ранозаздравяващо средство.

Признанието на неговия препарат "Златно чудо", в основата на който е растението златен корен, идва през 1998 г., по време на наша експедиция до 8-хилядника Макау. Тогава Мангалджиев дава 12 кг. от хранителната добавка. Експедицията преминава успешно, а д-р Сълова е впечатлена от невероятната работоспособност на алпинистите. През 2000 г. на Пловдивския панаир "Златно чудо"

в териториите на Национален парк Рила, а там е забранено да се бере. Сега се опитва да го отглежда в Смолянско пенсионирана от БАН ботаничка" - казва Мангалджиев.

Откритието на американците не е ново. Екстракт от такива билки, сред които е и сибирският женшен, е даван на руските космонавти, за да издържи кръвоносната им система на натоварванията при излитане и кацане. Руските части в Афганистан също са го пили.

**КАКВО ЛЕКУВА
ЗЛАТЕН КОРЕН**

Изследване в катедрата по биофизика в Благоевград регистрира шеметни резултати. Оказва се, че златният корен увеличава 50% активността на собствения антиоксидант на човешката клетка. "Това е много нещо - не да се пие антиоксидант от растения, а да подобри индивидуалната антиоксидантна активност на човешкия организъм" - пояснява фармацевтът.

Златният корен стимулира обменните процеси, централната нервна система, дейността на сърцето, надбъбречната, щитовидната и половите жлези.

получава златен медал "за полезност". С него преди време тежкият 143 кг. Ути Бъчваров за три месеца се вталява на 93 кг.

Самоковският билкар разказва и друга история: "На световното по спортна гимнастика през 2003 г. шампионът Йордан Йовчев си бе увил рамото, а неговият спортен лекар, мой състудент, си купил от България "Златно чудо" и му бе дал. Йовчев се възстановил за ден и половина, продължи състезанието и взе втори златен медал. Послеминал 3 допинг контроли успешно. Когато си идва у нас да му връчат наградата "Спортист на годината", дойде да ми благодари за продукта, който му е спасил кариерата."

Златният корен е добър имуноен модулатор и позволява на организма да се приспособи към конкретни условия, смята Мангалджиев. Екстракт от билката може да увеличи мускулната сила с 250%, а психическата работоспособност до 175%.

Билката може да се пие като чай, макар и да не е много вкусен. Но древните са го пиели, а и още го пият в Алтай.

Една чаена лъжичка се запарва в 500 мл

вода и се пие три пъти на ден.

"Щастлив съм, че можам от едно неизучено растение да си постигна мечтата и да видя мой продукт в аптеките. Надявам се сега изводът на американските учени да даде тласък за употребата на златен корен, познат още като родиола и златовръх - казва самоковският лечител.

Rhodiola rosea (розовата родиола, златен корен, златовръх) е енергетична билка, позната на знахари от древността. Среща се във високпланинските райони на Алтай, Урал, край Охотско море и Амур.

Златният корен разширява функционалните резерви на организма и така премахва хроничната умора и усилва работоспособността.

Помага още при малокръвие, импотентност, фригидност, повишава устойчивостта на организма, укрепва имунната система. Има ефект след преумора, боледуване, физическа отпадналост, след прекарани операции. Спада към т.нар адаптогенни растения, сред които е и женшенът. Общото между тях е, че повишават работоспособността и умствената активност.

Златният корен стимулира обменните процеси, централната нервна система, дейността на сърцето, надбъбречната, щитовидната и половите жлези.

Влияе добре при естенични състояния, депресии, неврози, хипотония, действа като ранозаздравяващо средство, при пародонтоза, маточни течения.

По аптеките се продава като хранителна добавка екстракт от златен корен, заедно с пчелен мед. Приемането му увеличава съкратителната способност на сърдечния мускул, а оттук увеличава и мускулната сила.

Златният корен е богат на фенолови съединения, гликозиди, салидрозиди, флавоноиди, дъбилни вещества, етерични масла, органични киселини и микроелементи.

АЙСБЕРГЪТ НА ЛЮБОВТА

*Пътеници
есета и
размисли
от едно
фантастично
пътуване до
Виена, Париж,
Южна Франция,
Испания и
Андора*

Великолепна е грезката нощем Айфелова кула. Но и през деня тя респектира с височината си и вечния вятър, който свисти и напомня за чудото на човешките ръце и ум. Февруари 2008 г., Париж

Елена ХАЙТОВА

II. ПАРИЖ – БЕЗКРАЙНА ФИЕСТА И СЛАДКА УМОРА

ВЕЧНАТА ЕЛХА - символ на френската столица;

- Къде е истинският парижанин?
- Земята под краката ни освен за ходене е и за сядане.
- Париж не крие прелестите си, а щедро ни ги предлага.
- Тържествен обяд в съседство със Саркози.
- Часове преди премиерата на филма "Мистериите на Орфей".

Много хора предпочитат изгревите и утрините, аз се възхищавам на вечерите. Особено когато ги изживявам високо в облаците. Един вечерен полет не може да се замени с нищо, защото тогава забелязваш необичайната конкуренция между небесните звезди и земните им посестрими - изкуствено подпалените лампички и петолъчки.

И когато напуснахме вечерна Виена, тя засия под нас като един гирлянд. Гирлянд над музикалната столица на Австрия. А когато след двучасов полет около

21 часа се спуснахме над Париж, сякаш намерихме и самата Елха. Да, наистина като елха със своите 20 000 осветителни тела и крушки, изригващи като фонтани на всеки кръгъл час, ни зашемети всеизвестната Айфелова кула. Тя трайно заседна в съзнанието ми като най-пъстрата, най-осветената и най-разкошната елха във френската столица. И въпреки че за нея са изписани десетки противоречиви мисли и названия, за мене това чудо, този спасителен и оригинален покрив на Париж, от който по-късно разгледахме фантастичния космополитен град, завинаги ще си остане като новогодишна красавица.

Всички от групата ни вече сме на парижка вълна. Очакваме много. Но то не идва изведнъж. Може би някой, току-що тръгнал за чужбина, ще си помисли, че издад всеки ъгъл ще се появяват елегантни и красиви парижани и парижанки, сякаш извадени от модните къщи на Коко Шанел, Пиер Карден или Готие. Нищо подобно. Нашата първа среща е с... балканци. Съседни, кюрди, които работят смайващо бързо и сърчно в ресторанчето до хотела и веднага започват разговорите за съседството и комши-

ите. Така са по-сладки и салатите, и ракията и така за мигове пак сме си у нас. Ех, трудно се стига до Европа, макар и да си в центъра ѝ, просто защото ние сме си изработили една не съвсем точна представа за нея. Не съвсем реална. Мислим, че жените с тънки токчета и минижупи едва ли не препускат по парижките улици, че мъжете само се поклонят и пазят лъскави обувки от прах. О, това е заблуда. На много места из града, разбира се, където е по-тихо, но е пълно с хора, нищо не пречи на парижаните - било то майки с деца или четящи студенти, просто да седнат на... земята. Така беше и на летището, и на някои спирки в метрото. Тогава си обясних защо стюардесата в самолета така леко и просто постави чантата ми на земята. Хората европейци не се страхуват от земята, а напротив, търсят непрекъснат досег с нея, за да се зареждат с енергия и още по простата причина, за да се чувстват удобно. И в това е силата на парижанина, да се чувства удобно сред стотиците араби, негри, китайци, и какви ли още не народности, които най-спокойно си щъкат по улиците на Париж със самочувствието, че те са най-важната и най-мно-

голюдна тълпа в града. И когато се запиташ: "Къде всъщност е истинският парижанин?", какво можеш да си отговориш? Още няма да бързам с отговора си. Той ще се появи естествено.

Щях да пропусна. Сред населяващите Париж чужденци са и българите, които са заели достойно място в културния живот на Франция.

Към тях са и Ани Танчева - актриса по професия, работеща в момента във Френско-българския алианс, пловдивчанка; и Албена Димитрова, завършила в Сорбоната икономика и макроикономика, софийка; и най-младата Рая Христова от френската гимназия в Пловдив, спечелила конкурс и сега се учи виртуозно да превежда, навлизайки все по-дълбоко и по-дълбоко в сложната материя на археологията и в чудатото перуанско изкуство.

Ани ни посрещна най-

напред пред Айфеловата кула, облечена в тъмно палто, досущ като малката черна рокля на известната женска дизайнерка Коко Шанел. А полата ѝ е по-дълга от палтото и с шнур, защото младата дама добре е знаела какво ветровито място е тази кула-красавица и ако си с разперена рокля, рискуваш да настинеш на минутата, ако въобще можеш да задържиш с полите си порива на шегобиеца-вятър. Заедно с нея се изкачваме с асансьорите почти до върха, където са восьмичните фигури на инженер Айфел и на Едисон - големите имена и в някогашна, и в модерна Франция. Те са бледи и сякаш малко учудени от шума на тълпата около тях, без да си дават сметка какво толкова са сторили. Истина е, че големите умове не си представят колко са гениални откритията им. Можел ли е Айфел да предположи, че от високата 324 метра гигантска кула ще скачат и с парашути, и с

Албена Димитрова - учила в Сорбоната, от 18 години е в Париж, и зам. посланичката г-жа Велева

колелета, и нормални, и възхитени люде, както от Франция, така и от други страни. Как ли се е чувствал новозеландецът, скочил от втория етаж на кулата, закачен за ластик? Ами акробатът, минал по въже от площад "Трокадеро" до същия този етаж достоянието от 700 метра? Или американският пилот, който преди четвърт век успял със самолет да се подмуши изпод нея – кулата, и да си каже, че е щастлив сам за себе си, защото си е направил нужното удоволствие... Чудаците и смелчаците са безброй. Но не е малко и дозата лудост, която винаги граничи с безумната смелост на хората, готови по всякакъв начин да приветстват чудото на човешкия гений.

И от това чудо ние виждаме Париж, разрязан като новогодишна баница на правилни, сякаш с конец прокарани райони, и усещаме прилива на гордостта, че сме на покрива на най-европейската столица.

После, когато сме долу, по широките и дълги улици и най-вече – на трикилометровата, легендарна "Шан-з-Елизе", ще се чудим как от толкова високо тя пак ни се е виждала голяма. Зрителната измама и височината не важат за такива огромни панорамни булеварди.

"Шан-з-Елизе" минава за най-красивата улица на света и затова, когато нежно зазвучава лиричната песен "Натали" в изпълнение на Жилбер Беко, просто не мога да преглътна от възлание. Колко е възшебно и недостижимо изкуството и колко е огромна и непонятна – действителността! Големината, величието, славата, не са равностойни на малката, но много силна роля на песента, която се излива на вълни. А Сена, мятаща тъмни вълни, носи кораби по своята повърхност и дори не допуска, че и влюбените могат да тръпнат от речния вятър. Тя, достолепната красавица-река, възпята като символът на Париж, се гордее със своите 36 мостове и най-вече с този – на влюбените „Пон Ньоф“. Гордее се с архитектурните си постижения – дворецът Тюйлери, Лувърът, островите. Мостът "Шарл де Гол" е разделната линия между старинен и нов Париж. Една прекрасна среща, една топла прегръдка между далечното и все още шумящо във водите на реката минало и красиво настояще, което миготом отлита напред към

бъдещето. По-близо му е то. И най-магичното е това, че почти всички красиви здания край Сена сочат и водят към красавицата-елха - Айфеловата кула. А във вечерната ни разходка нито за миг не се усъмнихме, че е ден, въпреки нощното време, защото мостовите светят, Айфеловата кула също, и ако не знаеш часа, можеш да си живееш с мисълта, че в столицата на Франция няма нощи. Има само блестящи вечери и една безкрайна романтика. Тя иде дори и само оттам, че никъде в света няма библиотека на открито, а тук тя е пак до Сена и то до моста „Пон Ньоф“. Там и по двата бряга на реката има специални кутии, в които се съхраняват и слово и рисунки, което говори само по себе си, че изкуството е вечно и незабравимо. То диша като хората...

На 4 февруари се чувстваме истински гости на града. Още повече че ние, цялата ни група, се готвим за срещата във Френско-българския алианс, където ще е премиерата на филма "Мистериите на Орфей", чийто сценарист е Никола Гигов, а негов продуцент е самият Атанас Панчев.

Преди предстоящата и бленувана вечер има една голяма подробност. Може би по-скоро – един лукс. Поканени сме от любезния домакин на Алианса г-н Пиер Консини на обяд в палатата на заслужилите генерали, която се намира до резиденцията на президента Никола Саркози. Разкошът е видим – залите са безкрайни, фойетата – с прекрасна и изискана мебел, таваните излъчват своя чар, като създават чувството за нежна висока прегръдка, а блюдата са невероятни. От толкова изобилие се чувствуваши сит, дори без да си се докоснал до храната, а любезната Албена само ни предлага нови и нови изкушения – най-различни супи, а на това отгоре и съблазнителни десерти – торти, плодови салати, сладолед. Как французойките са толкова елегантни и изящни сред такава богата кухня? Отговорът е ясен. Всичко е в пропорцията и в мярката.

На трапезата съм седнала до Албена – младата софиянка, която макар че е завършила икономика в Сорбоната, преподава литература. От 18 години живее в Париж, има свое семейство и много се вълнува от богатото българско фолклорно

изкуство. Тя е почитателка на творчеството на Николай Хайтов и ми споделя, че вкъщи стои една от книгите му, разтворена точно на един от най-любимите й разкази. Много от българите в Париж са чули за чудесния моноспектакъл "Сътресение" на Мариус Куркински в България по три разказа на Хайтов и желаят да поканят актьора, за да го изнесе и при тях. На трапезата г-н Консини вдига тостове за гостите и за Никола Гигов, чийто филм той гледа вече в България, и сега желае по-скоро да съдейства и самите парижани да го видят.

Няма да описвам пълната зала на Френско-българския алианс, който се намира в уютна сграда с голяма зала на първия етаж, веднага запълнена от българи и французи.

Кой казва, че българите не се търсят. Във Франция, по-точно в Париж, те с такава охота разговарят помежду си, питат ни за България, разпитват и за Родопите, защото много от тях си имат вили и къщи там. Жадни са за новини, за изкуство, за разказите ни за най-обикновени неща. Колкото и богато да живеят в Париж, а това личи по облеклото, по маниерите им, сърцето си не можеш да излъжеш. Родината тегли с невидимата си и здрава връв и не позволява да бъде изхвърлена от сърцето. Там, в паметта му, тя е свила гнездо и никакви преструвки не могат да изгонят искрената носталгия и любовта към родното.

Тази любов я поддържа и Виолета – приятна жена, домакиня, която всеки път при премиера се вълнува като за първи път и приготвя своята фантастична баница с много яйца, над 30, десетки готови кори, буци вкусно сирене и си спомня, че колкото повече баниците й са с повече продукти, толкова повече не стигат. Защото са ароматни и свършват бързо! И не само затова, че гладните са много. Никой от присъстващите не може да се нарече гладен. Особено ние, които идвахме от такъв богат обяд. Просто баницата изчезваше заради спомена, заради това, че се нарича българска, и заради това, че българка я прави. Интересно е това, че тук хапваш в чест на родината си и ти е вкусно, защото дори да си дошъл нахранен, все има по едно мъничко местенце, където можеш още малко да сложиш с мисъл за България. За нейно здраве,

за спомена, за родните места.

Залата е пълна до краен предел и Албена най-спокойно сплита елегантно крака и сяда на земята. Както отбелязах – там е място, където никой не се срамува да сяда. То дори си е съвсем неотменно. Като "ком ил фо".

В залата виждам приятна млада жена, която е от Смолян. Това е Стела. Дошла е сама, за да види филма за Орфей, и се вълнува и пита за Смолян и разговаря надълго с Никола Гигов. Приятелят й си останал в къщи, а тя, милата, не издържала, поискала да черпи вода от извора. Около мен са няколко много мили жени, с които водим разговор за творчеството на българите. Между тях е и доктор Елена Ростенг, гинеколожка от Пловдив, сестра на моя близка. Нежна, синеока, тя купува много книги и не спира да се интересува от Орфей, от новооткритата писменост в плочите, намерени от Гигов в района на Широка лъка. Разгръщайки написаното, разбира голямата тема и се вълнува, защото живее трепетно и със струни в сърцето. До нея е Димитрина Асланиан, написала книга на френски за българската история, а жената в екзотичен червен тоалет е д-р Саша Влакова. Те ми говорят с възхищение за Николай Хайтов, но най-силно ме радват думите им, казани по различен начин, но утвърждаващи една голяма истина: "Николай Хайтов е писателят, който запази своята човечност жива и непокътната, при всички режими на управление в България." На същото мнение е и г-н Тончо Карабулков, който търси моята книга за Рожан и разказва на другите какво представлява този връх в Родопи и какви събори стават там.

Българите във Франция са жадни за българското слово и за да го съхранят, купуват книги. А после устремяват поглед към екрана и залата притихва, съпреживявайки "Мистериите на Орфей".

Сред присъстващите е и поетът Кирил Кадийски – преводач от френски и директор на Българския културен център в Париж. Тук е и заместник-посланичката – г-жа Велева. (На снимката вляво е Албена, до нея – г-жа Велева).

Ани Танчева поднася и доклада на Никола Гигов "Орфей и Франция", преведен на френски, а г-н Пиер Консини отно-

во казва своите думи на признание към поета и орфиста Никола Гигов.

Дълго не можем да се разделим след чудната вечер. А след нейния край, след снимките за спомен с присъстващите с обещания за нови срещи, се качваме на горния етаж, за да видим канцелариите на президента на Френско-българския алианс и неговите помощнички – Албена Димитрова, Ани Танчева, Рая Христова. На видно място са снимките на нашите медички, лежали 8 години в затвора "Джудейда" в Либия. Те също са били гости в алианса.

Приказките нямат край, защото говорим за бъдещи планове на френско-българските отношения и всеки има какво да пожелае и предложи.

Великодушно и с видимо достолепие г-н Пиер Консини слуша внимателно, записва, предлага и не спира да дава оценки за вечерта.

Приятно е да си сред свои, но още по-приятно е да видиш признание в очите на домакините. Някак си усещаш, че си попаднал на точното място, където ценят изкуството на България и я уважават.

А това е повече от лично щастие.

Споменах, че истинският парижанин ще се появи естествено, без да го търсиш умишлено и да се взираш в многоликите тълпи. И той е истински, защото не печели само с външност и блясък, а със стойности дела и постъпки, които го издигат над обикновеното ежедневие.

Истински е онзи човек, който не крие високомерно лице зад напарфюмирано ветрило, отвърщайки се от обикновените хора с обикновени постъпки. Истински е онзи, който не подхвърля милостиня само за да изглежда богат и не загърбва изкуството, за да призабвеш на важен прием, опитвайки се да сравнява две съвсем различни неща. Истински е онзи, или онази парижанка, които имайки много и много, десеторно повече желае да раздава, за да усетят и други висше-успех на благополучието. Истински е и онзи голям човек, който умее да скърби, но не само за загуба на знатни родове и велики крале и царедворци, а за смъртта на най-обикновен войник, или друг, който и да е обикновен човек, както бе сторил големият Шарл де Гол.

(Следва)

04.02.2008 г. – в залата на Френско-български Алианс, по време на премиерата на "Мистериите на Орфей" – филм на поета-орфик Никола Гигов. На снимката – мъжът с шалчето е Кирил Кадийски, директор на Българския културен център, до него – зам. посланичката г-жа Велева

Език прекрасен, кой те не руга
и кой те пощади от хули загку?

**Йорданка
НИКОЛОВА,
Силистра**

В едно планинско езеро се появила рибка. Тя не приличала на другите риби. Скрита заедно с тях под камъните, си мислела: "Колко е жесток нашият свят! По-големите риби изяждат по-малките. Как искам да не плаша никого!" Затова си хапвала само зелени листенца.

Когато пораснала, перките и опашката ѝ станали зелени, а люспичките ѝ блестели в светло-синьо, розово и жълто. И тъй като била добра и мила, тя ставала все по-красива.

Веднъж я видял един жабок и възкликнал:

- О, ти си Рондел Сияйната, ние отдавна те очакваме!

Рондел Сияйната обичала да танцува със слънчевите зайчета.

Един ден тя толкова много се увлякла, че не усетила как от езерото попаднала в поточето, от поточето в рекичката, а после с голямата река я

поели вълните на морето.

Колко нови неща я очаквали там! Тя се сприятелила със златните риби от устието на реката. Те също като нея обичали водорасли. Свистата ѝ ставала все по-голяма. Трябвало да внимава, защото имало много ловци с остри зъби.

И тъй като рибките искали да бъдат сияйни като нея, ставали все повече тия, които похапвали само растения.

Един ден, пред Рондел Сияйната отворила паст голяма бяла акула, но противно на очакванията не ѝ направила нищо лошо, а казала:

- Как искам да съм като теб, да светя ярка и красива! Каж ми, как го правиш, мила?

- Аз никога не наранявам, оттам-нататък от само себе си се получава!

Друг път голяма рибатон минала съвсем близо до нея, но си казала:

Не е ли по-добре да ѝ се радвам всеки ден, пред хапка сладка за един обяд блажен?!

Морското царство се развълнувало. Нещо се променяло и хищните риби не можели да приемат тази промяна. Това не можело да продължава така!

Една вечер Рондел Сияйната спяла в кораловия риф, когато я заобиколили най-крвожадните риби:

- Тръгвай с нас, Сияйна! Законите ще спазваме!

И я отвели при Царя

на морето Електрическият скат.

- Здравей, Царю честити, богати да са дните ти на красота и радост от плячка с крехка сладост!

Ти мъдър си, решавай!

Закона нарушава, не вкусва от храната, а само от тревата!

Електрическият скат погледнал Рондел, погледнал и кръвожадните

риби.

- Аз Цар съм на морето, но слушам си сърцето.

Рондел сияе цяла и носи много радост! Свободна си, Царице, отплавай в дълбините!

И Рондел отплавала, необезпокоявана от никого.

Тя започнала да скача над водата и открила, че там има друг, още по-

прекрасен свят!

Следвали я и другите. Гръдните им перки ставали все по-големи и се задържали все по-дълго във въздуха.

Един ден Рондел Сияйната полетяла към брега и успяла! След нея полетели и другите риби. Така се появили птиците! Радостта им била толкова голяма, че запели.

И все повече техни сестри скачали над водата и политали към брега!

- Колко хубаво е тука*,

радост и цветя безрой,

грее светлината чудна,

пеели в горския покой.

Тъжно ли е в дълбините,

ти нагоре погледни!

Слънцето ще те повдигне

и с Любов ще полетиш!

* **Песента е на разположение у авторката**

БЛАГОДАРЯ ТИ, ГОСПОДИ!

Благодаря за пролетта на моето рождение.

Дошла съм призори със слънчевия лъч на пролетното равенство.

И майка ми дочула тих, небесен шепот: "Светла, Светла, Светлина бъди!"

Благодаря Ти, Господи, за лятото на моята буйна младост:

разумна, неразумна, грешна и безгрешна,

чиста, непорочна, изпълнена с мечти, илюзии, копнежи,

заблуди и надежди...

Благодаря Ти, Господи, за есента

на моята човешка зрелост,

в която Ти ме призова да се завърна отново у дома,

облян от Светлина.

Понесох своя кръст

на мъки и страдания,

на радост, изпитания...

Възкръснах пак...!

Изгрях във Любовта

на моята Душа!

И вярвам - този дар безценен, свидетел,

ще пазя, нося в моето сърце през дните тихи, бели, кратки,

на зимата — последния сезон на моята Душа,

когато тя отново ще литне към небето, за да се върне пак със слънчевия лъч

на Пролетта!

Светла ПАНАЙОТОВА

МЕЧТАТА НА ЕДНА ДЕВОЙКА

Екатерина СТАЕВА, Велинград

Преди осемнадесет години в семейството ни се роди момиченце. Беличко, пухкаво, с руса косица, големи сини очички и малка розова устица. Нарекохме го Екатерина /Кате/. А аз го нарекох „безпроблемното“ бебе. Растеше мило и кротко за радост на всички ни.

Майката и таткото си го гледаха сами в София. Бяха студенти.

Когато стана на една годинка не беше вече бебе, а малко и послушно детенце. Тогава го взехме при нас /дядо и баба/ в Пазарджик. Персоналът в детските ясли го хвалеше, че е добро дете. В почивните дни се натоварвахме на „Москвича“ и тръгахме на излет. Катето много се радваше. Тя очакваше, че в гората ще срещнем Кумчо Вълчо и Баба Меца. Много ѝ харесваше, когато отивахме на брега на язовир Батак. Искаше да влиза навътре във водата. Там, под боровата сянка, прекарвахме почивните дни. Катето беше неуморима - тичаше, скачаше, береше билки и цветенца по поляната. Изморена, сладко заспиваше, за да стане и пак да продължи играта на чист въздух.

Един път, след като обиколихме язовира, решихме да преносиме във Ваканционното селище край гр. Ракитово, Пазарджишко. То се намира във вековна борова гора и се състои от множество дървени къщички. Каква радост беше! Катето ги нарече „горски къщички“ Много приказки съчинихме и изприказвахме за тях.

Когато порасна и трябваше да тръгва на училище, Катето предпочете Велинград /вече живеем в него/ пред София. И има право. Велинград е град градина! Целогодишно природата е свежа и зелена. Зимно време като навали сняг, боровете побелеят и приличат на големи Коледни елхи. На човек му идва да извика с пълен глас „Красива си, Родино!“ Окриляна от тази красота и отличния климат, Катето е отлична ученичка. Освен училище тя посещаваше много извънкласни мероприятия - плуване, рисуване, спортни танци. Била е на международни състезания по спортни танци, има около двадесет медала от призови места и за 2004г. с партньора си са републикански вицешампиони.

Днес тя има една голяма мечта. Мечтае да живее в родово имение. С часове може да ми разказва и чертае планове как ще изглежда то, колко ще е голямо, какво ще вирее в него, какви животни ще се отглеждат. Вече започвам и аз да си мечтая за такова имение. Няма да бъде лошо, а отлично.

С този мой очерк искам да благодаря на Катето за послушанието ѝ досега. Пожелавам ѝ жива и здрава да е и винаги щастлива в родово имение!

ИЛИНДЕН

Посветено на милата ми приятелка Велика Йорданова

*Прекрасно утро осъмна;
слънцето ясно над Гребен изгря,
ти като самогива изплува
пред черковните врата.*

*Каква походка; поглед мил и нежен
изпод дългите мигли искри —
като ясен майски ден
ти ме озари!*

*Как пееше чудесно черковните песни!
Сякаш хиляди звънчета
ехтяха в черковните стени.
Ти ме омая и плени.*

*Пей! Миличко момиче.
Толкоз нежно и добро!
Ти си като цвете в градинче,
като ангелче небесно, като пролетно
утро.*

*И днес, след толкоз дни и нощи,
греят ми сърцето твоите очи.
Моята любов към теб
с неугасим пламък пламти.*

ДРАГАН ИВАНОВ

Разбра ли някой колко хубост, мощ
се крий в речта ти гъвкава, звънлива -

от руйни тонове какъв разкош,
какъв размах и изразитост жива?
Иван ВАЗОВ, „БЪЛГАРСКИЯТ ЕЗИК“

ИЗ МЪДРОСТТА НА ПЛАНИНСКИЯ КРИСТАЛ

Дана НИКОЛОВА

Румяна е тиха и непретенциозна млада жена. В очите ѝ, ако надникнеш, ще узнаеш, че тя сякаш се е скрила от нещо или от някого и като че още не е започнала да живее истински. Вятърът на живота ѝ е притихнал и застинал сякаш в светлите ѝ полусини, полузелени очи, повече напомнящи на цвета на планинския кристал, познал спокойната чиста и ведра красота на планинските върхове и кристално чистите езера, се е стаила тайната на времето. Тя сякаш е запечатала в особения зелено-син кристален блясък на очите си движението на ветровете, гонещи всичко, дете тича и пълзи по планинските била. Запечатала е всяко паническо бягство на дърветата, след което е останало само обрълени хълмове, с толкова хармония и красота на чистото си излъчване. Всичко това и още много подобни неща можеш да откриеш в очите на Румяна, проблясващи с тъгата на пропуснати страсти и вълнения.

Ние се поздравяваме с усмивка. Тя грее особено сърдечно и топло на лицето на Румяна и поради липса на външно изразена драматичност, която така добре се чете по лицето ѝ, си остава сякаш вкаменена възможността ѝ да се вълнува. Да ни е благословено времето, в което всеки ден сме заедно, но още по-благословена да е темата за времето, разположена като спасителен повод за общуване между хора, които иначе няма какво друго да си кажат. Едни очи блесят с чара на планинския зелен кристал, в други има пламък, пожар, жарава... страхотен интензитет на чувства и преживявания! Очите са повод да четеш в

тях като в затворени все още книги. И всеки път ти е по-светло и по-лесно, защото научаваш толкова важни неща. Знаете ли защо рисуват Христос на някои икони с отворена книга пред себе си? Сякаш ни приканва да прочетем съдържанието ѝ. Това е знак, че той е прочел съдбата на човека, преди да стане съдник на делата му. Ето това показват очите – отворена книга, приканваща да четем в нея.

Антиподът в мен ми се присмива: – Що не спреш да четеш там, дете мислиш, че има текст. Да не мислиш, че ще ме шашнеш с номерата си? Дори и дума по дума да изчетеш цялата истина за това кой за какво мисли и какви ги върши, не очаквай да ти повярвам!

Такава е човешката природа. Не вярва, преди това иска да пипне. И затова не е блажен човекът. Защото вярата му идва от желанието му да пипне и опита веществено.

Освен това, ако много дълго четеш по очите, това само по себе си е недискретно. Ако само наблюдаваш и коментираш разсъждения – това поне си е почтена работа. Но нали съм си неспокойна личност, духът ми подобно на стара амортизирана кола на мило-сърдието крета по безкрайния път на човекопознанието и не спира. Често я съпътства болката – остра и почти подобно на фино изгаряне на лазер, с което се отнемат ненужни мъртви клетки от задръстени с тях мозъчни пространства. А когато тази ужасна болка утихне, всяко нещо си отива на мястото и се превръща в съставна част на реда. Погледнеш ли в очите на Румяна, просто няма за какво да се говори – сякаш над водната повърхност на погледа ѝ се сключват водната повърхност на реда и тишината в природата на планинския кристал. Тихо! Да не нарушиш това равномерно мълчание! Тихо! Да не напуснеш странно спокойното и тихо убежище на това толкова набъбнало мълчание! Погледът ѝ тича подобно на совалката на тъкачен стан. Тупа между изпокъсаната основа. Тича напразно и не провира никаква нишка

живец между тъканта на живота. Там вече нищо не се тъче. А денят ѝ продължава да върви напред – с изкачването на 15-те етажа нагоре към задушната малка стая, където слуша думи, думи, думи... Там не очаква никаква поличба, която да се отнася до нея. Никога не ѝ се е случвало нещо, което преди това да е сънувала, че ще се случи. Сякаш неочаквано срещу нея полита самата земя, а когато внезапно земята рязко се навежда и полита срещу нас, се разбира, че целият човек е в онези дела, които му остава да извърши. Всичко предишно са отломъци и парчета на един отминал, застинал по върховете на планината чист планински кристал.

Не си представя лесно бъдещето си. Докато не си го припомни като повторение на своя собствен жизнен опит. У човека остават повече неща от детството, отколкото от младежките години. В детството е цялата действителност, в младежките години има толкова привидност и недействителност. И заради това бързо е забравена и загубена. След този преход човекът разбира колко глупаво се е хванал на въдицата на живота. Няма за какво да си спомня, а изплува ли нещо случайно, кратко и нецветно, чувства, че това не е вече той и то не се отнася до него.

Тя, Румяна, днес е безкрайно щастлива. Щастлива от гордост и тиха в гордостта си – на своя рожден ден. У нея винаги остават следи от едно тихо, уравновесено доволство. Очите ѝ сияят от спокойствие, момичешкият ѝ глас говори малко и кротко. В нея има толкова светлина, естественост, чистота, че всички сили, които се мятат около нея, просто не я докосват. Тя издига срещу тях спокойната си прямота и тихата си чистота на погледа. Подобно излъчване на планински кристал, изшлайфан в три малки топчета, събрани в малка кутийка, подарък, който получи за рождения си ден. Сякаш водата е престанала да се дипли, повърхността ѝ се затваря и става гладка и прозрачна, толкова прозрачна, че чак се вижда дъното.

После тя си отива тихо и почти безшумно от гру-

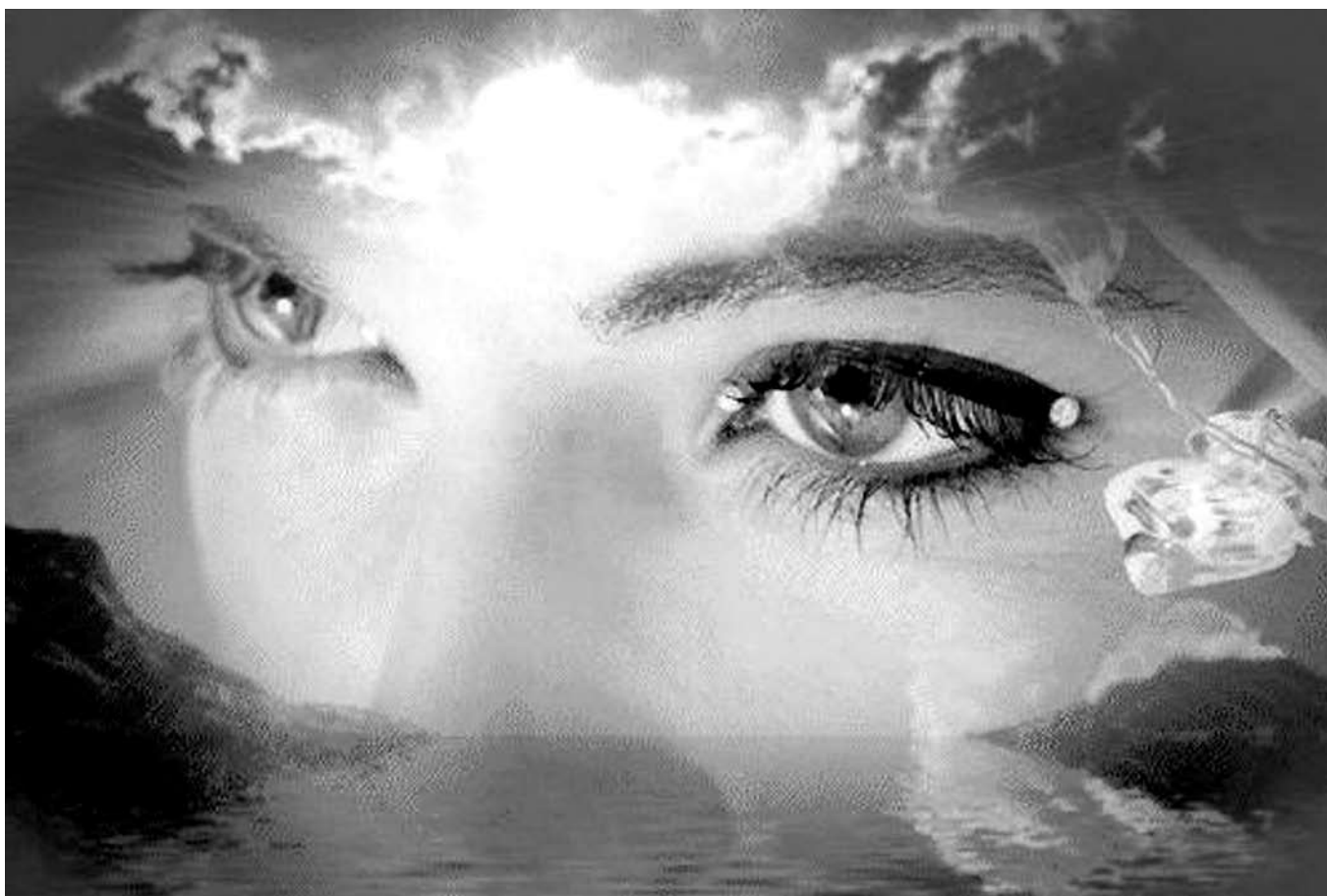

пата, към която е причислена. В начина, по който човек си отива, се отразява цялото му смущение или несигурност, както и прибързаност, самоувереност или самота, лекомислие или самолюбие. Да си пазиш гърба има и друг смисъл – не онзи в самозащита. Пази си гърба, защото той остава открит, когато си отиваш. А това до голяма степен ни издава. Не зная как си отива Румяна. Тя извед-

нъж изчезва, защото тръгва да слиза по стълбите за цели 15 етажа, а всички останали чакат асансьорите и там, докато слизат, също са пред очите на другите. Но тя както си стои на вратата с леко наведена глава, допусвайки поредната цигара, след това просто изчезва. Ей така, съвсем леко и тихо. Тя е фина и мила личност в средата на позорна безхарактерност, между хора, поставени във временна безизходица, оказали се незрели, за да устоят на неочаквания сблъсък с целостта на живота отвън и наоколо. Нещо, което бе ги извадило донякъде от коловоза на реда и стабилността, на сигурността и обезпечеността на вече валидното всеобщо настояще. Научили или още не, че напразно се трепем над своите дребни и лоши дела, несвързани, неподредени и разхвърляни в отломки и парчети. Хаос без начало и край. Тогава и болестта е предупреждение. Но хората не разбират това предупреждение, затова се и страхуват от смъртта. А тя пише по нас още приживе с огнената ръка на страданията.

С тихите си и спокойни очи Румяна се заглежда в пространството. Този път надалече отиде погледът ѝ, повече, отколкото ѝ е позволено на нейните недостатъчни години. Но такъв е погледът на планинския кристал. Дълъг и вечен с красотата, спокойствието и мъдростта на времето, което запечатва в себе си. Само то остава своя дълбок и мъдър печат. Колкото повече време минава покрай него, толкова по-твърд, по-кристално чист и повече светлина поглъщал в себе си.

Виждате ли очите на Румяна? Там е разказано всичко това и още толкова много неща. Ще ми стигне ли вечността, за да ги прочета всичките? Дано!

Господ създал първите хора по свой образ и подобие. Следователно, те са били като него - съвършени, красиви и умни. Сега народите се различават по физическа красота и интелигентност и това е следствие от неправилен начин на живот, лоши мисли и употребяване на вредна храна от преците им. Хората постепенно разрушавали телата си и чрез гените предавали

осакатеността си на своите деца.

Българите са умни и хубави и това се дължи на високия морал на техните деди и съзнателния им живот в хармония с природата. А как ще изглежда в бъдеще българската нация, зависи от днешните поколения.

МАМО, ПРОЧЕТИ МИ ПРИКАЗКА!

Дана НИКОЛОВА

Самата молба вече говори, че в днешно време майките не разказват, а по-често про-

читат приказка на малчугана. Ако въобще правят и това. Някога нямахме дете, което да е пораснало без да слуша приказки и да преживява въображаеми приключения и пътешествия из приказни светове. Както тогава, така и сега детските психолози казват, че приказките са полезни за психичното здраве на децата. Затова, не отказвайте на малките палавници да им поднесете любимата приказка за лека нощ.

ПРИКАЗКИ ЗА ДЕЦА И... ЗА ВЪЗРАСТНИ

По стара традиция приказките са посветени на децата. Но човек никога не се чувства достатъчно пораснал, или не се отказва да задържа у себе си детското, което да се храни с чудния свят на приказките. И възрастният не престава да се вълнува от тях - от вълшебния им свят, от факта, че там винаги съществува справедливост и лошото винаги е наказано, че доброто винаги възтържествува, че малките умни герои не рядко побеждават съобразителните и жестоки възрастни. Какви ли не още чудеса!

Психолози твърдят, че и малки, и големи обичат да играят и да се предрешват в герои, които не са в действителността, а желание-

то да се идентифицираш с приказен герой е съвсем естествено. По силата на логиката в приказката силата на доброто винаги побеждава силата на злото и тази алтернатива е съвсем приемлива и желана за възрастния човек.

Приказките носят радост и за деца, и за възрастни. Без значение дали са от вечните и неувяхващи класически страници, или съставени в наше време, взети от съвременни истории с нови персонажи, но изградени по древни схеми. Социолози изследвали това явление, твърдят, че 90% от запитаните са потвърдили, че приказките са изключително полезни в процеса на израстването на децата. Чрез тях те получават прецеденти и начини как да се справят с трудностите, подражавайки на този или онзи герой, да раз-

берат ясно кое е грешно и кое добро и че лошото или злодейството винаги се наказва и т.н. Ако децата се възхищават от идеята за вълшебство и магическо разрешаване на проблема, то възрастните се окуражават от щастливия край на историята.

В днешно време доминират негативните реакции като страх, безнадеждност, озлобление, завист, а те се отразяват изключително негативно върху децата. Малчуганите имат нужда от сигурност, от чувството, че са закриляни и защитени. А родителите са тези, които са длъжни да помагат на децата си да намерят баланса, да преодолеят страховете, породени от външните заплахи, с които е изпълнено съвременното ни. Най-доброто средство, за да се успокои и да научи детето как да се защитава от опасностите, е да му разкажат положителни истории, да им дават в помощ положителни примери, с които децата да разполагат в случай на кризисна ситуация.

ПРИКАЗКИТЕ - ЧУДЕСАТА!

Те присъстват в житейската традиция на всеки народ. Предани от поколение на поколение те преразказват истории от миналото му, отразяват в свободна или поетична форма най-важните ритуали на древни народи и племенни култури. Например историята за изоставените в гората деца от неспособните да ги изхранят родители, обръща хода на историята в положителна посока. Децата

та поемат инициативата и намират изход да се спасят, т.е. това е акт на преминаване от детството към зрелостта. Или героини като Снежанка и Спящата красавица са девойки, които трябва да открият любовта, преминавайки през редица трудности, дори загрозени от вероятността да бъдат убити. Образът на Пепеляшка е свързан с обобщения образ на домашното огнище, където присъстват и мишките, и тиквите, и метлата, и въглениците. Те в миг биват одухотворени и всяко е облечено с конкретна полезна роля. Малката русалка се свързва със символа на водата, където според древните вярвания живеела Великата майка на света.

Или приказките, дошли от древна Индия: те са сборник от фантастични истории, които имали за задача да учат на добри обноски и маниери, на обич и достойнство. Успехът на приказните истории от Изтока успявал да завладее толкова силно въображението на завоевателите от времето на Александър Велики, че той ги пренесъл на запад, разпространявайки ги във всички европейски страни. Дали първоизточникът е "Хиляда и една нощ" или басните на Езоп, който зад маската на различни животни скривал човешките пороци и добродетели, всички те привнасяли в световната по-

етична съкровищница. Продължават да учат и възпитават и днес нашите деца, стига да ги срещнем с тях и предадем вълшебството на магията, наречена приказка. Но откъдето и да идва, тя преминава като весел добър метеор през съзнанието на стотици поколения, поуката винаги присъства във всяка приказка и оказва педагогическия ефект, което е най-ценното им значение.

ПРИКАЗКИТЕ ДНЕС

Те и днес се използват като терапевтично средство. Благодарение на тях учим децата как да се защитават от злонамерени възрастни, с които могат да се срещнат на улицата. С тях можем да ги окуражим да вярват в собствените си сили, да не се предават, колкото и да им е трудно, да им дадем начини как биха могли да постъпят, за да излязат победители от всяко противоборство, да вярват на себе си. Приказките са необходими за децата, защото им дават духовна храна, която е не по-малко важна от хляба и млякото например.

На запад съществуват масово образователни програми на базата на приказки, а целта е да се помогне на децата от победни семейства да преодоляват интелектуалната и

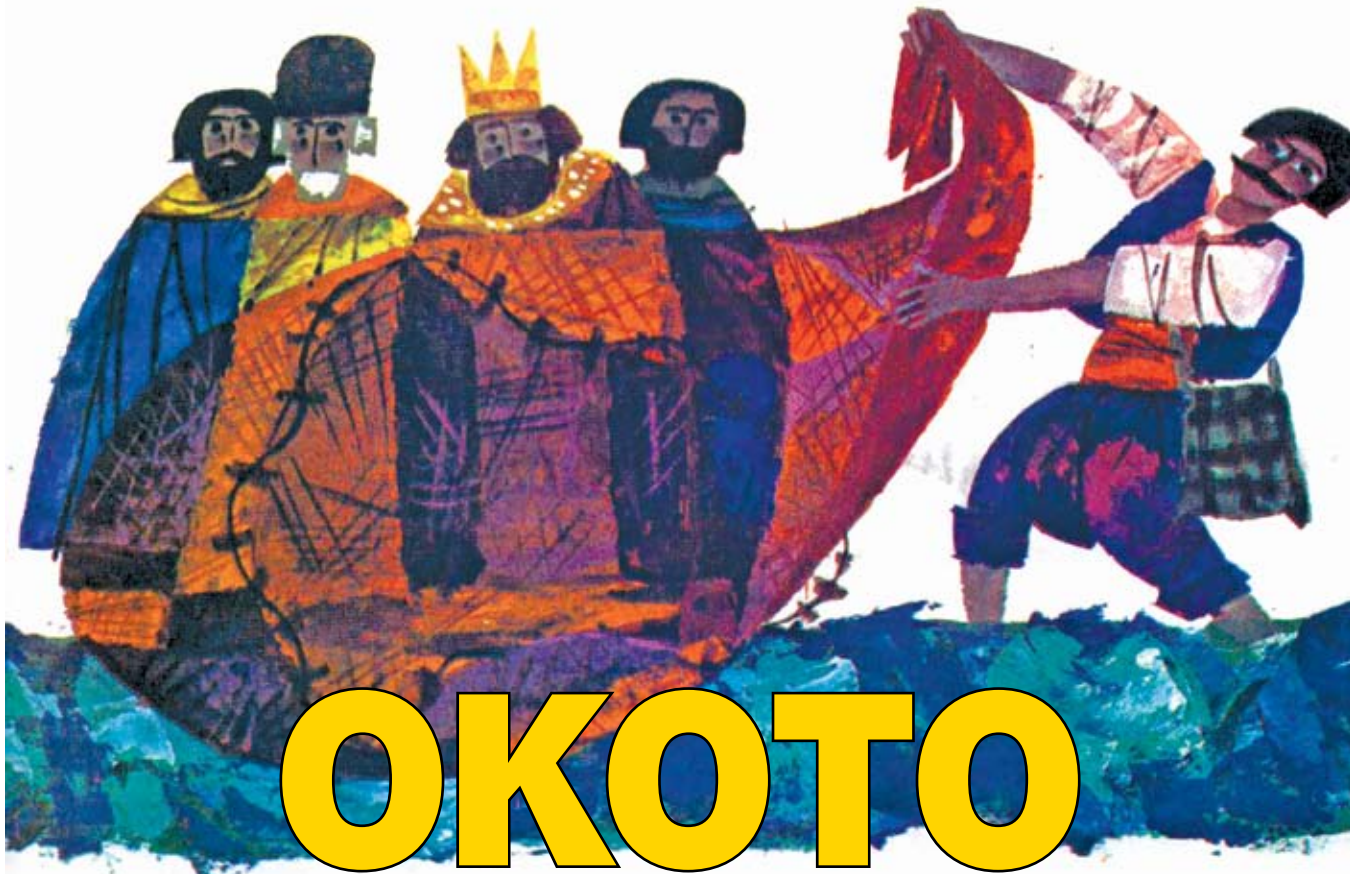
езиковата си изостаналост. Резултатите са изключително добри. Те се възприемат бързо и лесно от децата, чрез тях започват да говорят с много по-богат и изчерпателен речник, лесно установяват контакт с другите деца.

От тези резултати специалистите са обнадеждени. Те препоръчват родители на деца между 2 и 8 години да установят трайно традицията на вечерната приказка за лека нощ. Защото деца, растящи без да са слушали приказки, имат много повече проблеми с концентрацията и със запаметяването на учебния материал. Те са по-често агресивни, не различават лесно доброто от злото и нямат добри перспективи за развитие. Учениците твърдят, че тяхното мозъчно развитие е забавено в сравнение с онези деца, които са слушали приказки. Те имат по-чести проблеми с поведението и развитието си, не рядко имат сериозни нарушения и необратима промяна на психологическите процеси.

Не отказвайте на детето си да прочетете от старите класически приказки. Или да ги редувате с новите фантазмагории, които ви хрумнат от ежедневието, облечени във вълшебство, веселие, смях и чувство за победа. Техният свят, запечатан в детските главици, ще им помага да вървят напред, защото имат да извървят своя дълъг житейски път.

Аз съм Ян Бибиан. Аз съм малък като зальк,
силен като великан, силен като великан

ОКОТО НА ПИРАТА

Из "Морски приказки"

Живял някога на света беден рибар. Той си нямал нищичко освен една стара закърпена мрежа, с която си изкарвал прехраната. Щом пукнела зората, той рипвал от постелята и хуквал към морския бряг. Там хвърлял, хвърлял без умора мрежата, докато не напълнел с риба шарената торбичка, овесена на врата му. Тогава изчиствал мрежата от налепените водорасли, поотръсквал я от водата, премятал я на рамо и си тръгвал радостен към дома. Крачел по песъчливата ивица и си свирукал с уста, а на хълбока си усещал как влажнее торбичката и потръпват вътре рибите...

Ала такива щастливи дни били истинска рядкост. Обикновено той мятал напусто мрежата и често си поемал пътя вечерта с подбити от умора крака и натежала от празнота торбичка. Едва тътрузел нозе и щом стигнал в колибата си, отпуснал се без сили, гладен в постелята, за да поспи поне, та с утрото отново да е край морето...

В един такъв лош ден по брега минал със свитата си царят. Той видял рибаря и се спрял да погледа как лови риба. Погледал, пък попитал:

- Е, как е, рибарю, слуката? Върви ли?

- Лошо, царю честити! От зоранта досега даже и рибна перка не съм хванал!

- Види се, лош ти е късметът, рибарю, затова хвърли сега за мене! Каквото хванеш, ще бъде мое, пък аз ще ти дам за него толкова злато, колкото тежи то самото.

- О, царю честити! Какво по-голямо щастие мога да очаквам от това? - зарадвал се рибарят, захапал единия край на мрежата, сетне я надиплил хубаво в дясната си ръка, прихванал я с лявата, пък я запратил далече в морето.

Почнал да тегли. Теглел, теглел, а сърцето му тупало припряно от нетърпение. За малко да се пръсне. Що ли е уловил? Дали е нещо по-големичко! Или мрежата пак е празна?

Издърпал я от вълните и заровил треперещи пръсти в нея. Ровил, ровил, нищичко не открил. Само някаква костица - бяла, особена, непозната. Огледал я с ненавист рибарят и тъкмо да я запрати от яд отново в морето, царят се обадил:

- Няма що, такъв ми бил късметът! Но думата си е дума и аз ще ти дам за нея злато, колкото тежи тя самата. Ела в двореца...

Тръгнал рибарят след царската свита с мократа мрежа на рамо и костицата в дланта, пък си мислел:

"Е, не е без нищо! Макар и да е лекичка, все ще получа някоя жълтичка за нея!"

Пристигнали в двореца и право в царската съкровищница влезли. Пазителят на хазната сложил костицата в едно блюдо на паланзата, а в дру-

гото пуснал една жълтичка, но езичетата не помръднали. Прибавил още една, втора, трета - цяла шепа - блюдата на паланзата стояли като заковани.

Учудили се всички каква ще е тая костица, дето цяло блюдо с жълтици не успява да я помръдне, и я преместили на по-голям кантар, на още по-голям, на най-големия царски кантар, струпали даже златото и скъпоценните камъни на цялата хазна, а костицата пак не се помествала.

- Брей, каква е тая костица! - подплашил се не на шега царят, че не само ще иде цялото му съкровище, ами няма и да стигне да плати костицата, защото бил дал вече дума, а царската дума била закон. - Тя е лека като перушинка, щом я вземеш в длан, пък не я помръдват и хиляда кила злато! Защо? Кой ще ми каже?

Ала никой от свитата му не можел да отговори. Всички мълчали като риби и повдигали недоумяващо рамене.

Тогава царят заповядал да свикат съветниците му на коронен съвет. Но и те не могли да обяснят необяснимото събитие. Наложило се да съберат незабавно всички мъдреци от страната. Събрали се те, умували ден, два, три, гладили си дългите до пояса бради, но отговор на въпроса не намерили. Разпратили глашатаи по четирите краища на страната, които да съобщят на хората, че царят ще награди богато и пребогато оня, който открие загадката на малката костица.

Много народ се извървял, но никой не разгадал тайната. Накрая, като почуквала бавно с дървено то си бастунче, се дотърпила прегърбена бабичка. Тя се взряла за миг в костицата, сетне се обърнала към царя:

- Заповядай, царю честити, да донесат шепа пръст от двора! А докато донесат пръстта, аз ще ти разправа за Черния пират, дето грабеше по нашето крайбрежие...

- Какво ще ми разправаш за Черния пират! - викнал нетърпеливо царят. - Аз го знам по-хубаво и от тебе! Нали моят баща го надхитри, обгради и потопи корабите му, като унищожи с тях и самия него?

- Да - съгласила се спокойно бабичката, - всичко е така, ала аз искам да ти кажа друго - как Черният пират забогатяваше от грабежите ден из ден все повече и вместо да се засища, на него все не му стигаше, все му се видеше малко и гледаше да заграби още...

- То се знае - засмял се царят, — апетитът идва с яденето!

- Тъй е, идва - потвърдила бабичката, - ала ето докъде довежда тая човешка алчност... - И тя се присегнала, поела в шепата си от донесената пръст и ръснала с нея костицата.

В този миг кантарът подскочил като луд под страшната тежест на златото и костицата отхвърнала като перушинка настрана. Вдигнали я, но вече и с аптекарски весни не успели да премерят точната ѝ тежест - толкова лека била.

Царят не можел да се съвземе от почуда.

- Кажи, бабо - помолил той, - каква магия стори, та укроти костицата?

- Никаква магия не съм сторвала, царю честити, ама веднага познах, че туй е костица от око то на Черния пират. Колкото и злато, и скъпоценни камъни да прибавяше, все щеше да ѝ се види малко и нямаше да помръдне. Затуй на алчното око му хвърли малко пръст, та да се засити. Алчното око, докато не го покрие пръстта, все му се чини малко, даже и целия свят да му дадеш... Разбра ли сега защо почнах първо за Черния пират да приказвам?

- Разбрах, бабо, хубаво разбрах и много ти благодаря! - провикнал се царят и заповядал да наградят богато бабичката за мъдростта ѝ, а бедния рибар - за костицата.

© Борислав Стоев

Разказал: Чавдар Аладжов

Силата на човека е в мисълта. Тя създава цялата вселена. Тя е творчески принцип. Когато всички хора се обединят в своята мисъл, и невъзможното става възможно.

Петър Дънов

Ако няколко добри хора съсредоточат мисълта си към доброто на своя народ, те биха постигнали големи резултати.

Петър Дънов

Науката за образите ИЗКРИВЯВАНЕ НА РЕАЛНОСТТА

Човек не може да възприема околния свят съвсем обективно. Също както да поставите слайд в прожекционен апарат и да наблюдавате изображението. Обикновената равномерна светлина, която преминава през лентата, на екрана се превръща в картина. Възприятието представя екрана, околният свят е светлината, а

слайдът е светогледът ни,

т.е. как ние разбираме този свят.

Представата на всеки човек за себе си и за околния свят често е далеч от истината. Изкривяването идва от нашите слайдове. Например безпокоят ви някои лични недостатъци и поради това изпитвате усещане за непълноценност - струва ви се, че и на останалите това не им харесва. Тогава, общувайки с хората, поставяте в своя „прожекционен апарат“ слайда на комплекса си за непълноценност и виждате всичко в изопачена светлина.

Нека да допуснем, че в дадения момент се безпокоите как сте облечен. Може дори да ви се струва, че останалите ви гледат с насмешка или презрение. Но в техните глави изобщо няма подобни мисли. Те присъстват само във вашата глава във вид на слайд, който изкривява действителността. Всеки човек като правило деветдесет процента е зает с мисли за собствената си персона - също както и вие. Дори да сте на събеседване за постъпване на работа, бъдете уверени, че самият интервюиращ е загрижен повече как по-добре да изиграе ролята си.

Слайдовете изкривяват представите ви какво мислят за вас другите хора. Слайдът е изкривена картина на действителността. Той е онава, което е в главата ви, но го няма у другите. Например смятате външността си за недостатъчно привлекателна. Ако това не ви вълнува особено, няма изкривяване. Всичко си е на мястото. Нещата обаче не опират дори до това, какво мислите за външността си, а какво влияние оказва слайдът върху живота ви. Ако ви притеснява собствената ви външност, създават в главата си слайд: „Не съм красив (красива)“, и гледате през него околния свят като през филтър. Това е слайд, защото е фиксиран само във вашите мисли.

Външността ви могат да оценяват, т.е. да й придават значение, само потенциалните ви партньори. А това е много малък процент от хората. Останалите, които ви заобикалят, изобщо не се интересуват от външността ви. Не вярват ли? Тогава попитайте най-авторитетния арбитър, т.е. самия себе си, доколко ви вълнува външността на онези, които не влизат в кръга на потенциалните ви партньори или съперници. По-вероятно е дори да не сте се замисляли над въпроса, дали даден човек е привлекателен или не.

Същото мислят (или изобщо не го мислят) и околните спрямо вас. Можете да сте убедени, че това е така.

И така, да предположим, че сте вложили в главата си слайда за непривлекателната си външност. Всичко, което идва от другите хора - погледи, жестове, мимики, думи, го възприемате посредством своя слайд. Какво ще видите? Приветливата усмивка се превръща в насмешка. Нечий весел смях - в злорадо издевателство над вас. Някои тихо си шепнат - значи клюкарстват за вас. Нечий бърз поглед - погледнал ви е накриво. Някой се е намръщил от болка в корема - Боже, какво ли си е помислил за

вас?! Най-сетне, всеки комплимент се превръща в подигравка. А хората дори не са си и помисляли нещо подобно. Това е само в собствената ви глава - собствения ви слайд.

В съответствие с такива мисли ще се определя и поведението, което ще ви направи действително непривлекателен. Ръцете ви ще започнат да извършват неестествени движения и няма да можете да им намерите място. Напрегната гримаса ще изкриви лицето ви, всички умни мисли ще изчезнат някъде - комплексът за непълноценност вече има пълно господство над вас. В крайна сметка слайдът, който е във вашето въображение, ще получи фактическа реализация.

Слайдовете действат двойко. От една страна, изкривяват представата на човека за мястото му в този свят и за отношението на околните към него. От друга страна, изкривяват представата му за външния свят. По-специално всеки е склонен да вижда качествата на собствения си слайд у околните хора. Например човек не обича никакви вродени качества на своя характер. Стреми се да ги скрие по-далеч от себе си, за да не ги вижда и той. Но не е възможно да се игнорира неприятният слайд, той е в главата му и си върши работата. В човека възниква илюзията, че другите хора мислят и постъпват приблизително по същия начин като него самия. Ако не му харесват някои негови качества, склонен е да вижда същото и в другите, т.е. да им прехвърли своите проекции.

Проекция е, когато недоволството от себе си, забутано в подсъзнанието, се излива върху околните.

Човек не желае да се ругае за някои свои лоши страни, затова е склонен да вижда същите страни у другите. Хората често охотно се сърдят на другите за неща, които не харесват в себе си. И вие самите сте правили същото, без да си давате сметка. Това, разбира се, не означава, че ако човек обвинява някого за нещо, го има и у него. Но се случва много често.

Проследете сами. Ако се опитват незаслужено да ви обвинят за нещо или да ви припишат чужди качества, задайте си въпроса, дали обвинителят ви не притежава същото, което се опитва да прехвърли върху другите. Най-вероятно ще е точно така, тъй като щом вие не го притежавате, значи в гла-

вата на обвинителя има слайд, който прожектира картината си.

Какво все пак стои в основата на слайда, върху какво се крепи той?

Важността.

За кой ли път вече се връщаме към нея. Безпокой ви собствената външност, ако за вас тя е важна. Слайдът е във вашата глава, но другите го нямат, ако това не им се струва важно. Уродливостта на човека се превръща в обикновен декор за околните, защото за тях това няма значение. То е важност единствено за самия обладател на необикновената външност. Тя просто е необичайна и нищо повече. Именно слайдът на важността превръща необичайната външност в уродливост.

Известният френски художник Анри дьо Тулуз-Лотрек като дете си счупил и двата крака и останал инвалид за цял живот. Докато растял, бил много потиснат от дефекта си. С годините физическото несъвършенство ставало все по-явно и той страдал още повече. В крайна сметка преживяването по повод на несъвършенството стигнало до най-високата си точка и на Лотрек се наложило да се примири с неизбежното. Той плюл на дефекта си и продължил да живее.

Щом се отървал от важността, слайдът престанал да съществува и сполуката започнала да го съпътства. Имал голям успех сред жените, да не говорим и че успял блестящо да разгърне таланта си. Между другото той е един от основателите на знаменитото кабаре „Мулен Руж“ в Париж, а жените много го обичали, както разбирате, не само заради картините му.

Слайдовете възникват, когато прегавате излишно голямо значение на това какво мислят другите за вас.

Ако не знаете със сигурност мнението на околните, а то е много важно за вас, смятайте, че в главата ви стопроцентово се е загнездил съответният слайд. Той е породен от възображението ви и в този смисъл можем да го разглеждаме като илюзия. Тя обаче активно влияе върху живота на човека. Точно в този случай външното намерение действа в негова вреда въпреки волята на разума.

Негативният слайд обикновено поражда единство между душата и разума. Както разбирате, в дадения случай външното намерение действа безотказно. То подхваща притежателя на негативния слайд и го пренася в сектора, където негативното се проявява с пълна сила. Преходът не става веднага, а постепенно и продължава непрекъснато през цялото време, докато слайдът е в главата му. Незначителните щрихи, които вследствие на важността човекът в самото начало нахвърля върху негативния си слайд, се проявяват все по-рязко и разчупват „с цялото си великолепие“. На някого не му харесва, че е пълен - той още повече дебелее, пречи му някаква бенка - тя се увеличава, смята се за непълноценен - получава все нови потвърждения за това, загрижен е от своята непривлекателност - тя още повече се изостря, измъчва го чувство за вина - наказанията се сипят върху главата му.

Така продължава, докато не престане да придава голямо значение на слайда или не се залови да създава позитивен слайд. Щом важността изчезне, негативният слайд губи основата си, разтваря се и престава да действа.

Вложете ли позитивен, цветен слайд, ще видите, че той действа също толкова безотказно, колкото и негативният.

Покажете на самия себе си положителните страни на личността си, представете се в най-добрата светлина и хората ще ви възприемат по същия начин. В това се проявява друго положително качество на слайда, което може и трябва да се използва.

Вадим ЗЕЛАНД
„Трансърфинг на реалността“

„Да желаете малко, да вършите много - това е посоката на Четвъртото измерение.“

„Енергията постоянно еволюира във Вечността.“

Петър Дънов

Петър Дънов

Из Акашовата летопис НЯКОИ НЕОБХОДИМИ МЕЖДУДИНИ ЗАБЕЛЕЖКИ

Трябва да изясним една съществена разлика между предопределението на фактите чрез физическата наука и онова чрез духовното познание. Физическата наука почива на разбиранята на ума и затова нейното пророчество е също само нещо умствено, независимо от преценки, заключения, комбинации и др. Предсказването чрез духовното познание произхожда от едно действително по-висше виждане или възпри-

мане. Даже окултният изследовател най-строго трябва да избягва да си представя всичко, което почива на разми-

шление, комбиниране, спекулация и т.н.. В това отношение той трябва да упражнява най-голямо смирение и да бъде напълно наясно с факта, че всяко спекулиране, всяко умствено философстване и т.н. са вредни за истинското виждане. Тези подходи още принадлежат на по-низшата човешка природа, а истински по-висшето познание започва едва там, където тази природа се издига до по-висшата същност на човека. С това не се казва нищо против тези подходи, които в своята област не само са оправдани, а

също и единствено правилните. Само по себе си нищо не е по-висше или по-низше, а само когато условно се постави в отношение едно към друго. Това, което в едно отношение стои високо, в друга насока може да стои много ниско. Обаче

това, което трябва да бъде познато чрез виждане, не може да бъде постигнато чрез чисто размишление

и чрез най-прекрасните комбинации на ума.

Един човек колкото и да е остроумен в обикновения смисъл на думата, няма полза от това остроумие за опознаването на свръхсетивните истини. Той трябва да се откаже от това „остроумие“ и да се отдаде единствено на по-висшето виждане. Тогава той ще вижда по този начин нещата, без неговото остроумно размишление, също както възприема цветята в по-

лето. Нищо не помага на човека да размишлява как изглежда една ливада; тук всяко остроумие е безсилно, ако той не я види. Също така трябва да се отнася човек и с виждането в по-висшите светове.

Извадки от неиздадената книга на Рудолф Щайнер «АКАШОВАТА ХРОНИКА»
Превод: Димо Даскалов
Преработила и изпратила: **Нели СПИРИДОНОВА – ХОРИНСКИ, Виена**

Бърт впери поглед някъде назад и каза:

– Хари! Какво ще кажеш?

Обърнах очи и аз към дъното на залата и видях моя приятел, милионера Хари Симпсън – за първи път абсолютно буден. Той погледна доста объркано, а после се усмихна:

– Сигурно се шегуваш!

– Съвсем не – ела! – Бърт му махна широко с ръка.

Хари дори не помръдна.

– О, Бърт, знаеш, че дойдох само заради Милдред. Освен това не мисля, че съм внимавал винаги във всичко, което говореше.

Ето едно грандиозно изкривяване на фактите: та той беше проспал поне 90% от лекциите на Бърт!

– Хари, знам какво правя. Искам да дойдеш ей тука и да ни изненадаш всички, особено себе си. Аз ще те водя. Обещавам ти, че ще проработи.

Хари се усмихна, после се изправи бавно и спокойно се запъти към Бърт. Диамантът на червеникавия му пръстен проблесна за миг, отразявайки случаен лъч. Седна на малкото столче и се отпусна назад.

Силва метод – контрол на ума ПСИХОТЕРАПИЯТА Демонстрация на милионера Хари Симпсън

Бърт поведе Хари в нивата със същата процедура. Той се отпусна бързо, дишайки тежко, а главата му някак бавно клюмаше напред. Бърт се обърна и написа на дъската:

Тим Мертхоф, мъж,
24
Торонто
(1) спял по рождение

След малко Хари каза:

– Аз го виждам абсолютно здрав.

– Ясно ли го виждаш на екрана?

– Да, да... е не съвсем ясно. Виждам го като някакъв контур. Не го виждам в действителност така, но имам чувството, че той е много активен. Продължавам да твърдя обаче, че е абсолютно здрав.

Бърт не каза нищо. Следеше изражението на Хари. Времето течеше бавно. След това...

– Боже мой... – промълви Хари. – Боже мой! Очите му... приличат на две бели топчета за пинг-понг. Досега бяха затворени – направи гримаса. – Сигурно е спял! – залата пое дълбоко въздух – в еднаква реакция.

Когато Бърт приключи, Хари се върна на мястото си блед и разтревожен – за първи път лекомислието му се беше изпарило. Бърт се обърна към нас със сериозно изражение на лицето.

– Истината е, че целта на тези демонстрации е да ви удивят, защото така ще се прибирате вкъщи с убеждението, че наистина тук работим с нещо много различно от това, което сме свикнали да наричаме „обичайно“ или „нормално“. Колкото и да бе трудно да го признаете преди демонстрацията, сега съм сигурен, че всички вече

сте се убедили окончателно – там, вътре във вас – там, където има значение.

С двата примера за работа в психичното ниво, които видяхте преди малко, искам да покажа средното ниво. Нарочно избрах двама медиуми – Бърт се усмихна, – които може да изглеждат по-малко способни да се справят от някои други в тази зала. Виждате ли, първият път е нещо като магия за почти всеки от нас. Рядко някой се проваля с демонстрацията първия път. И това е чудесно, защото ни създава ориентираща и основата да продължим.

– Понякога се случват удивителни неща...

Някой се обади:
– За мене видяното беше повече от удивително!

Уве Сехестед
Из „Все по-добре с метода Силва“

За информация, справки и записвания за семинари на Силва метод – Фокусирано мислене: София, книжарница „Нова Епоха“, ул. „6 Септември“, № 28
Тел.: 02/ 981 98 98
www.silvamethodbg.com
www.novaepoha.com

“Докато поне 9 човека, живеещи на планетата, имат стремеж към осъзнаване на Божественото земно битие, ведическата цивилизация е жива. А те не са девет, а стотици хиляди все повече откриват истината в себе си и променят начина си на живот. Скоро те ще станат милиони, но преди това

стотици хиляди трябва сами в себе си да открият загадката, да разберат причината за катастрофата”

Владимир Мезре, из “Обредите на любовта”

ДА СЪТВОРИМ ПЛАНЕТАТА ЗЕМЯ

Негативизмът, негативното мислене и действията водят хората към напрежение, депресии и психични отклонения. Началните симптоми, които се наблюдават при засегнатите от негативизма, са нервно напрежение, невъзможност за общуване, дискомфорт, неспособност да открият мястото си в обществото. Цялото човечество е обхванато от напрежение и забързаност, а това внася допълнителна вибрация, която е в противоречие с вибрацията на Земята. От напрежението се получава изкривяване на позициите на хората, нарушават се и функциите на органите в човешкия организъм, мисълта, взаимоотношенията и начинът на съществуване.

Обикновено нервното напрежение води до депресия и най-честите поражения са върху сърцето. Много разпространени са и раковите, и туморните заболявания.

Депресията е най-трудно лечима и овладявана от медицината болест. Това е състояние на духа и съзнанието на човека, а не на

физическото му тяло и затова не може да се лекува с медикаменти. Кръвното налягане не е болест, а състояние на организма, вследствие на силни стресове, преживявания и състояния под формата на депресии.

Върху планетата има горещи точки, случват се и различни събития, които разтърсват съзнанието на всички. Нервното напрежение е определен етап в развитието ни, съществуващ в момента, но същевременно е и предпоставка за по-бърза промяна на човечеството към по-добро.

Хората трябва да знаят как да се отърсват от напрежението, и най-простото нещо в тази посока е да знаят, че тялото има потребност от 1,5 - 2,0 литра вода на ден.

Дошло е времето да се води по-здравословен начин на живот.

Отчасти сами трябва да си помогнем и

да започнем да излизаме от болестното състояние. Да живеем в един по-реален свят без илюзии. По-близо до природата, която е в единство с нас; да се научим да се любиме; да не изпитваме омраза и ненавист, защото те са градивните елементи на депресията. Едни от първите й симптоми са губене на равновесие, виене на свят, изпотпяване на ръцете и изтръпяване на крайниците.

Обръщам се към всички хора: не изчакайте прекалено много, не стигайте до крайност. Желателно е, когато започнат подобни усещания, да преминете на плодове и зеленчуци, вода и чай. Да започнете едно самостоятелно пречистване - това ще бъде трамплин за тяхното излекуване. Първата част от денонощието се консумират плодове, а втората - зеленчуци. Не трябва да се консумира сол в големи количества, защото натрият се натрупва в клетките и им действа затормозяващо, а това води до забавяне на нормалното им функциониране.

Много хора не мислят по този начин, а от

тях зависи какъв личен избор ще направят. Имат пълната възможност да избират да водят здравословен начин на живот и така да променят себе си и заобикалящия свят и да помогнат на Земята да се превърне в планета-

та, за която си мечтаем. Положителните мисли ще ни помогнат да премахнем негативизма от себе си.

Земята вече напусна т. нар. “омагьосан кръг” - третото измерение,

и е вече освободена от отрицателния енергичен обръч С НАТРУПАНА ОТРИЦАТЕЛНА ИНФОРМАЦИОННА ЕНЕРГИЯ, чиито частици ние поглъщаме. Това водеше

до объркване, търсене на точната представа на материалния свят и взаимоотношенията между хората.

В съзнанието информацията за живота и средствата, чрез които боравим с него, се изкривяват и така се получава негативизмът. Това е един вид форма на отрицание, омраза и др. поради липса на

космическо съзнание и вяра.

Следващият етап е всеки да се пребори с пороците. Те съществуват тук, на Земята, и са придобити впоследствие, а НЕ СА СЪЗДАДЕНИ ПЪРВОНАЧАЛНО ЗА ЧОВЕЧЕСТВО.

Пороците включват и употребата на цигари, алкохол, газирани напитки, кафе и различни видове хранителни продукти.

Пороците се явяват като бариера между съзнанието и подсъзнанието,

между материалния и духовния свят. За да тръгне по истинския еволюционен път на развитие, човек трябва да се пребори с тях и така да изчисти част от натрупания негативизъм.

Нека всеки един от нас направи своя личен избор как, кога и какво иска от живота си.

Трябва да се въоръжим с търпение, вяра и да се приготвим за една

вътрешна революция.

Трябва да се обърнем навътре към себе си и да станем центроустремители, а не

центробежни. Когато си центроустремителен, си Богоподобен, а когато си центробежен, ставаш като куче, което само лае срещу света. Изберем ли вътрешната революция, тя ще ни води към нови измерения в творчеството на просветлението, което е истинско съществуване, еуфория, вечна радост и живот.

Друго, на което искам да обърна внимание, е магията (бяла, черна) - това е средство за злоупотреба с различно и силово предназначение. Искам смело да заявя, че от 1999 година на Земята беше отнета силата на хората, които се занимаваха с магии. Магията е средство от древността и няма мястото в съвременния свят.

Състоянието на хората в момента е напрегнато поради отключване на тяхната сетивност.

Магиите са отживелица - започна нов етап от развитието на човечеството и този етап ще бъде изграден само върху божествената и човешката любов. А магиите не могат да съществуват заедно с любовта, която ще завладее човечеството и ще създаде хармония.

Не се страхувайте, не губете вяра, не се съмнявайте -

ВСИЧКО ДОБРО И КРАСИВО ПРЕДСТОИ.

Направете своя избор, сътворявайте своя живот!

ПРЕГЪРНЕТЕ И ОВЛАДЕЙТЕ НОВАТА ЕНЕРГИЯ НА ЛЮБОВТА!

**С Любов:
Ваня Николова - Варна**

ХОЛИСТИЧНО БИОЛЕЧЕНИЕ

Лечение с енергия при заболяване на сърце, черен дроб и бъбреци.

Лечение с енергия на главоболие, депресии, нарушено равновесие, мигрена, психични заболявания.

Лечение с енергия на онкологични заболявания, стомах, цистит, миоми.

Лечение с енергия на опорно-двигателна система, дископатии, костно-ставни заболявания.

Лечение с енергия на кисти, мастити, алергии и др.

**Ваня и Вальо
Тел: 02 973 69 87
GSM: 098 96 82 14,
0887 661 333, 0887 95 35 24
E-mail: siivur1962@abv.bg
Skype: siivur1962, valentinhm**

“Не всички хора усещат окултните напакки, но ти ще ги разбереш, ще ги почувстваш, ще ги видиш. Моля те, не се страхувай. Страшното е безсилно пред безстрашното. Забрави видяното веднага. Колкото и да е всесилно

чудовището, когато е забравено, то престава да съществува”

Владимир Мезре, из “Родовата книга”

Авторката на “Седмата посока” Жанет Орфану: ЗАЕДНО ПО ПЪТЯ КЪМ БОГА В НАС

Скъпи приятели, по всичко личи, че преходът към Новата епоха е започнал. Все повече хора вече избират обединението в името на Доброто. И то така, че този избор да натежи пред ежедневните ни проблеми и задачи. Това е първата и най-важна стъпка – изборът на приоритет, цел и посока. Оттук нататък нещата започват да следват естествения си ритъм. Естествен, защото това е ритъмът на Вселената – любовта към Цялото.

Спасителят ни завеща: „Където двама или повече са се събрали в Мое име и Аз съм там.” И ние вече все по-често се събираме,

ЗА ДА ОБЕДИНИМ СИЛИТЕ СИ И С ПОМОЩТА НА НАШИТЕ ВИСШИ СЪЩНОСТИ ДА НАПРАВИМ ТОЗИ СВЯТ ЕДНО ОЩЕ ПО-ДОБРО МЯСТО ЗА ЖИВЕЕНЕ.

За всички ни – за нас и за тези, които не са сред нас.

Има изходна позиция, която е основоположна, и за нея искам да кажа няколко думи.

Всички се раждаме по един и същ начин – малки, голи и безпомощни, и ставаме това, което сме, благодарение на грижите на родителите и по-късно на обществото като цяло. То се грижи да оцелеем, но и същевременно ни възпитава, както счита за уместно и правилно. Понятията „уместно“ и „правилно“ обаче са много различни на различните места в този шарен свят. Те са различни даже у нас и даже в отделните семейства, като най-малката клетка на обществото. Оттук следват само два варианта:

всички да доказваме собствената си правота и по този начин да приемем войните, битките и свадите като естествени. Или да игнорираме различията си и да се обединим около общото помежду ни.

Важно е всеки да реши в сърцето си СЕГА кое от двете избира, за да можем да продължим напред. Защото ако един е избрал първото, а друг - второто, ще се превърнем в кола, в която едновременно натискаме и газта, и спирачката. От това само ще гръмне двигателят.

Вероятно има хора, които са избрали като свой личен път пътя на Учителя Петър Дънов, има други, които се придържат тясно към ортодоксалната църква и религия, трети – които имат за свой кумир и идеал живота на Спасителя Исус Христос. Със сигурност има и такива, които са очаровани от впечатляващия пример и саможертвата на Буда и следват тясно будизма. Пети следват тясно така наречената Школа на Шамбала – Учението, дадено ни от Възнесените Учители и Владици чрез Посланици, като Татяна Микушина, Ким Майкълс – много са, да не изброяваме всичките. Има може би и последователи на суфизма – СУФИ, каквато бях и аз до

Жанет Орфану

скоро. А има сигурно и такива, които не следват ничий личен пример или име, но са избрали да следват ДОБРОТО като начин на живот, постъпки и мисли.

ВЪНШНИЯТ ПЪТ НЯМА НИКАКВО ЗНАЧЕНИЕ, ЗАЩОТО ИСТИНАТА И ЗАКОНИТЕ СА ЕДНАКВИ ЗА ВСИЧКИ, КОИТО РАБОТЯТ И ПОДКРЕПЯТ ДОБРОТО, ХАРМОНИЯТА, СВЕТЛИНАТА И ЛЮБОВТА.

Важно е обаче да определим около какво сме се обединили тук, каква е нашата обща

визия.

Важно е всички да мечтаем за свят на сътрудничество в радост, за взаимоотношения на зачитане, уважение, взаимопомощ, съчувствие, изобилие и хармония. За взаимоотношения, изпълнени с човешка любов и с приемане. Приемане на различията ни, като всеки спазва простото правило – прави каквото искаш, стига да не вредиш на никого и да не пречиш на другите да правят това, което искат те!

Вече трябва да знаем, че няма да дойде НИКОЙ ОТВЪН, нито да ни спаси от каквото и да било, нито да ни предложи на тепсия нашите осъществени мечти. На каквото си постелем, на това ще легнем. Винаги е било така, така е сега и така ще продължи да бъде во веки веков. Каквото направим за себе си, в това ще живеем. Казано ни бе така: „Каквото посеете, това ще пожънете!”

Затова ако всички имаме подобно виждане за мечтания от нас живот, то можем да обединим знанията си, постиженията и опита си, обича си един към друг, търпението и добронамереността и да набележим конкретни начини за осъществяването на нашата обща мечта!

Непрекъснато мислим и търсим формула, която да ни даде решението – как точно се постига този баланс, тази хармония. Познат е един начин, който винаги е давал своите добри резултати – да държим чисти всичките си тела – физическо-емоционалното и менталното тела.

Няма да се спирам подробно, но само ще изброя вече много пъти казаното: Какво ядем? Приключихме ли окончателно вече с месото? Какво пием? Приключихме ли окончателно вече с алкохола, газирани напитки, консервантите и химията? Останали ли са още вредни навици като цигарите, като прекалената употреба на сол, захар, кафе? Какъв въздух дишаме, постоянно ли пребиваваме в големия град, намираме

ли време за разходка сред природата? Намираме ли време всеки ден да се усамотим в размисъл за вечните и непреходни неща, за молитва и връзка с Твореца? Движим ли се достатъчно? Та нали животът е постоянно движение и нашите тела не трябва да правят изключение, независимо от степента на нашата леност и инертност. Защото за обездвижването си плащаме с болести и неудачи. Тук говорим за обездвижване и в преносния смисъл – в развитието си, и в буквалния – извършвайки рутинни дейности.

Би било добре да се събираме по-често заедно, водени от взаимното ни желание за обединение за един по-добър, по-човешки и хуманен живот. Нищо, че не винаги успяваме. Понякога все нещо ни се изплъзва. Може би, защото не донасяме със себе си достатъчно търпимост към различията си? Или към различната скорост на развитие и степен на осъзнатост?

Може би е заради увереността в собствената ни правота или заради неумението ни да се изслушваме, да

ОБЩУВАМЕ ХАРМОНИЧНО И С ЛЮБОВ?

Дали някои от нас не донасят повече осъждане? Дали други не внасят малко повече жлъч? Кому са нужни тези неща? С тях едва ли ще можем да построим така мечтания от всички ни по-светъл и добър ден?

Напоследък в мрежата често се разпространява молитвата на Света Тереза, известна като Светица на Малките Пътища. Това, в което тя вярва, е –

МАЛКИТЕ НЕЩА В ЖИВОТА ДА СЕ ПРАВЯТ ДОБРЕ И С МНОГО ЛЮБОВ.

В нея се казва:

Нека в днешния ден цари мир. Довери се на Господ, че ти си точно там, където трябва да бъдеш.

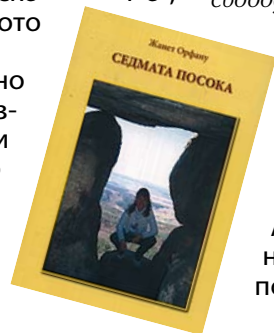
Не забравяй безкрайните възможности, родени от вярата. Използвай даровете, които си получил, и премини през любовта, която ти е дадена.

Бъди доволен, знаейки, че си Божие чедо.

Позволи на това присъствие да проникне до костите ти, и позволи на душата ти да пее, танцува, възхвалява и обича свободата. Тя е там за всеки един от нас.

Всичко тръгва от малкото, от частното, от единичното. Първо оправяме малкото, а после голямото. Първо оправяме дома си, себе си, мислите и чувствата си, думите и делата си. Другите и светът ще се променят сами – като резултат от нашата промяна. А още по-вероятно е тогава да установим, че няма нищо друго за променяне, освен начина, по който ние самите гледаме на света!

И така, споделяйки наученото, да вървим заедно по пътя към Добро, Светлина, Хармония и Любов, по пътя към себе си и към Бога.

Сайт на Българска Родна Партия
www.bg-rodna.org

Проектант на главата на вестника и герба на БРП художник Христо Танев

Всенародно екологично движение (ВЕД) “Родово име”

Издател: академик АТАНАС ПАНЧЕВ - член на Руската Родова Академия (РА)

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Кръстанка Панчева
ЗАМ. ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Ася Кръстева
РЕДАКЦИОНЕН КОЛЕКТИВ:
Рени Радева
Антоанета Андонова
Ети Бобева
Цветан Андреев
Николай Кафтанджиев

АДРЕС НА РЕДАКЦИЯТА:
1172 София
кв. “Дианабад”
ул. “Никола Габровски” N1
Хотел “Диана 1”, ет. 6, ап. 62
тел.: 02 962 16 85,
02 962 16 86, 02 962 16 87
e-mail: rodimanie@abv.bg
www.rodovo-imenie.org

ISSN 1312-7063

Издателска Къща “Новата
Цивилизация” ЕООД - София
Уникредит Булбанк
IBAN: BG04UNCR96601031647309
BIC KOD: UNCRBGSF

ОТДЕЛ РАЗПРОСТРАНЕНИЕ И
АБОНАМЕНТ: 0888 693 359

Уведомяваме читателите, че за непоръчани статии хонорари не се изплащат.

„Истината е рожба на тишината и постоянната медитация.“

„Интуицията е шепот на гуха.“

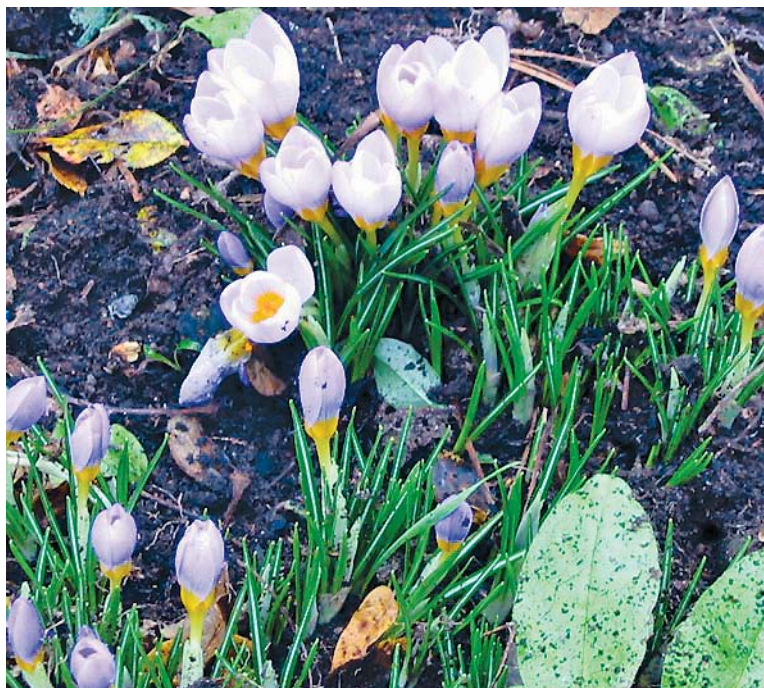
Исак Нютон

Петър Димков

„Велики са тези, които разбират, че духовното е по-мощно от каквато и да е материална сила и че мисълта управлява света.“

Ралф Емерсън

ОГЛЕДАЛО ОТ РАЯ

Баба Минда ми разказва:

- Свети Никола ме взе в Рая. Дойде в зори, когато си спех, взе ме, отлетяхме и стигнахме в една много хубава гора - с едри борове и букове и с много птици.

- Слезнахме на една ливада с цветя. Моят мъж, умрял отколе, си е пак на 25 години, а я - на 90. Видех го и се завтекох със стари ноги да го прегърна и целуна, а той ме спре:

- В рая хората не се здрависват и не се целуват!

Осрамотих се: дали не ще, защото съм стара?

Питам го:

- Тука работи ли се?

- Аз работя на склад.

- Какъв склад?

- Ела да видиш! - и ме поведе към един граму-дест склад - между скали и с покрив отгоре. И там видех много хлебчета.

- Взemi си едно хлебче! - рече ми и я си взех. А цветята наоколо цъфтят.

- От тук нататък е нашата градина! - рече ми - Имаме си и къщица.

- Че ние имаме ли в рая къщица, склад и градина?

- Имаме. Каквито добрини сториш на Земята и те се трупат в "твой склад в рая". Га живеехме заедно на Земята, от нашата градина долу ти все късаше цветя и ги носеше на умрели-

те. Бог ни дари с градинка от рая и с много цветя. Раздаването от нас на хората се трупа за нас в рая и виж какъв голям, граму-дест склад имаме.

А мене ме е срам, че мъжът ми е на 25 години, а я на 90. Той рече:

- Покачи се на височината! Там има едно Райско огледало. Огледай се в него.

Побоях се, ала се покачих. Отново видех едно голямо огледало и с голям страх се огледах в него... Но... оле-ле, Божичко! Косата ми в огледалото е черна,

веждите ми - вити, лицето ми - без една бръчица, очите ми се смеят, везаната ми салтамарка лъщее, родопският ми миндил се смее. Гаче стоех пред моята невестинска снимка. И лента имех през челото - на нея пендолирите светят като малки крушки. Цялата светя от младост и драгост.

- Тука - рече мъжът

ми и приближи до мене, - тука всички люде са млади! Тялото тука е ново - виж се колко си каматна. Както някогаш!

И ме обгръща с очи. И таман да тръгнем заедно в градинката от рая, мене ми прималая за петте ми дечинки, които оставих долу, и се върнах на земята. Нали са долу, сами са, и ще плачат за мене.

Видех в къщицата ми петте мои дечица - те плачат и се радват, че съм се съживила, а я им думам за рая. И раздавам одушно - да имам горе на склад. Цял живот правех за хората лекове - ще се напълни моят склад с цветя, лекове и дарове.

Оти, син, хората се плашат от умирачката? Та нали тя ни връща младостта. Нали тя ни връща любовта. Там не думат за данъци и пенсии, там има едно голямо Райско огледало и ако можех да го взема и да го донеса на Земята и прекарам хората да се огледат в него!

Баба Минда протегна ръка - с дълга, съсухрена и жилеста китка. Хвана ме за ръка - да се увери, че сме живи. И тази ръка, добра като корен, бе наплодила и Земята, и Рая. Целунах тази ръка с поклон. И в сълзата на Старицата видях Огледалото от рая.

Никола Гигов
Из "СИТОТО НА БОГА"

Пролетта иде!

Тя се усеща в особеното дихание на въздуха, в песента на птиците рано сутрин, въпреки хладната и капризите на баба Марта; в мириса на Земята, която чака семената, топлината...

Пролетта иде! С мощния импулс на слънцето, с по-ярката светлина и чисто ведросиньо небе.

Пролетта иде! С жълтите минзухари, изящните кокичета, с мъничките ароматни теменужки, напъпилите дървета...

Пролетта иде! С вечната надежда, а с нея и обновлението на Душите ни, сърцата, умовете, в хармония с обновлението на Природата.

Пролетта иде! А с нея и Любовта.

*Първият ден на пролетта,
първият ден на радостта,
първият ден на Любовта
носят сила и живот!*

С този стих започва Паневритмията, която заиграваме на първия ден на пролетта - 22 март. Паневритмията - космическият танц на планети, слънца, на земни хора. Паневритмията - разумна обмяна със силите на живата Природа; израз на любовта ни към Божествената Космическа Любов, защото Любовта е закон на Цялото. А цялото всякога обича своите части.

ЛЮБОВ

*Любов човешка - тъй пламенна,
ревнива,
всеотдайна и нетрайна...
Взривяваща сърцата ни
понякога
със бурни страсти,
неистови желани
за притежание на другия -
на неговото тяло, дух, душа,
очи, коси, на всяко движение...*

*Любов човешка - тъй искрена,
тъй прелестна във своята
чистота, възторг
и разрушителна, безмилостна,
отнемаща - понякога,
вместо - даряваща живот.*

*Взemi, Любов човешка,
от Божията Любов
частица само -
като хлебен квас,
и всеки час, минута, денем,
нощем,*

Затова в този първи ден на пролетта нека си пожелаем: "Любов към Бога, към ближния - двата велики закона, които управляват света. Да се освободим от неразумната ревност, егоизъм, защото няма по-голямо благо за човека от това да обича всички хора. Изявете Любовта си и в трите свята: човешки, духовен и Божествен. Това е новото учение. Ако не живее едновременно в трите свята, човек не може да бъде гражданин на Царството Божие."

*изпълвай своето сърце със тази
Любов Божествена,
що топли, грее неизменно
като слънцето.
Тя иде, манна чиста, топла,
свята - от високите места,
от небесата.*

КАКВО Е ЛЮБОВТА

*Космична сила, раждаща галактики,
планети и слънца.
Вибрация от светлина лъчиста,
изпълваща човешките сърца.*

КАКВО Е ЛЮБОВТА?!

*Чрез нея ний живеем, обичаме,
работим и творим.
Когато Любовта ни озари,
у нас изчезва всякаква следа
от завист, ревност, болка и тъга.
Ний виждаме света облян от
Светлина
и преоткриваме доброто
във всяка Душа.
Превръщаме се в извор чист,
даряващ животворната вода,
в светлинен лъч, стопяващ
всякаква омраза
и озаряващ с красотата света.*

На целия екип на в-к "Родово именование" и на всички наши читатели желая здраве, сила, живот, Любов, в хармония със силите на Живата Природа!

СВЕТЛА ПАНАЙОТОВА

